

אמרי
שמואל

פרשת נשא

פניני תורה ומוסר מדרש והלכה
על פרשת השבוע

נערך ונילקט מתוך השיעור השבועי
מפי בן של קדושים האדמו"ר
הרב שמואל שמעון מולידאנו שליט"א

יו"ל ע"י בית המדרש מוסדות התורה והחסד "בית מאיר"
ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק הגה"ק רבינו מאיר אבוחצירא זיע"א
אשדוד תשפ"א

©
כל הזכויות שמורות
למכון להוצאת ספרים
שעל ידי מוסדות התורה והחסד
"בית מאיר"

ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק
הגה"ק רבינו מאיר אבוחצירא זיע"א
רחוב העצמאות 39
רובע הסיטי אשדוד
מייל : sisat2@gmail.com
לפרטים: 058-4150707

כל המעוניין להקדיש את החוברת להצלחה, לרפואה או לעלוי נישמת,

ניתן לפנות ל: 058-4150707

.....
לקבלת החוברת

במייל או בוואצפ, ניתן לשלוח הודעה

במייל- sisat2@gmail.com | בוואצפ: 058-4150707

ואלה יעמדו
על הברכה

הזכרת זו מוקדשת

לברכתם לבריאותם ולהצלחתם של

אפרת אוחיון בת כרמית

הדר אוחיון בת כרמית

נדב שמעון אוחיון בן כרמית

שלמה ושרה דהן

ניב דהן בן שרה

שירן בת זיוה

לירז בת זיוה

אברהם מדינה בן רחל

שלום אלמקייס בן רחל

דינה אלמקייס בת אסתר

יעקב נחמני בן פאני

מימון מומי אוחיון בן שולה הי"ו

שולה אביטן בת שרה

שמעון אוחיון בן אסתר

זיוה אוחיון בת זרי

מסודי ועמרם אביטן

יפה שרה דפס בת שולה

אליהו דפס בן חנה

יוסף דוד אוחיון בן שולה

מירב אוחיון בת מרסל

ליאור אוחיון בן שולה ורעייתו

עדנה עדן אוחיון בת מוניק

כרמית אוחיון בת שרה

שהקב"ה ימלא כל משאלות ליבם לטובה ולברכה!

ויזכו לבריאות איתנה, ופרנסה טובה,

שפע ברכה מזל והצלחה בכל מעשה ידיהם, אמן!

ואלה יעמוד
על הברכה

חזרת זו מוקדשת

לעלוי נישמת

שרה אביטן בת חנינה ז"ל

מימון אביטן בן איזה ז"ל

מרדכי אביטן בן שרה ז"ל

פרוספר מסעוד אביטן בן שרה ז"ל

דוד בן נעים בן קמילה ז"ל

הרבנית הצדקת מרגלית בת שמחה טולידאנו ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

נשא = 176 פסוקים

ספר הזכות (פרשת נשא), שאם נשים לב בדרך כלל בכל שנה מיד אחרי חג השבועות חל פרשת נשא, שהיא הפרשה הארוכה ביותר בתורה. ולמה? אלא מבאר ה"חידושי הרי"ם" את טעם העניין, לפי שפרשה זו חלה בסמוך לחג השבועות שניתנה בו התורה, ועניין נתינת התורה מתחדש ביום זה בכל שנה בטובו של הבורא יתברך. לפיכך גילו חכמנו שבזמן זה בשנה יש התפשטות מופלגת בביאור דברי התורה וסודותיה. ממש כמו שפע המים המתגלה במקום נביעת המעיין.

איך זוכים שהקדושה והברכה של חג השבועות תישאר?

נמצאים אנחנו אחרי חג השבועות חג מתן תורה, רבותינו ז"ל (בס' בית ישראל בעניני חג השבועות) שואלים למה נקרא חג השבועות בתורה עצרת? אלא מבארים שמכיון שבחג השבועות יורדת קדושה גדולה מאוד, והתפקיד של האדם זה לעצור, ולתפוס את אותה קדושה שתישאר ולא תלך.

פרשת נשא היא הפרשה הארוכה ביותר בתורה ויש בה 176 פסוקים. וכן הפרק בתהלים הארוך ביותר הוא פרק קיט, ויש בו 176 פסוקים. וכן המסכת הארוכה בכל הש"ס, היא מסכת בבא בתרא ויש בה 176 דפים.

ושלושתם רמוזים בפרשתנו נשא ר"ת נ נשא. ש שותפין שזה המילה הראשונה של הפרק הראשון במסכת בבא בתרא. א אשרי שזה המילה הראשונה שבה מתחיל מזמור קיט'.

דוד המלך אומר בתהילים (יט יא) 'הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים'- צוף זה דבש, כל מילה בתורה יש בה מתיקות, צוף בגמטריא = 176, נפת- נ' נזיקין פ- פרשה, ת- תהילים.

ועל ידי לימוד התורה זוכים לחיי נצח, לחיי העולם הבא- חיי נצח בגמטריא 176 וכן המילה "לעולם" בגמטריא 176 שהתורה היא לעולם שהתורה היא נצחית.

ואומר ה"חידושי הרי"ם" מגור בספרו

פרשת נשא

וגם לנגן בכלי הנגינה, שהיו הלויים שרים וגם מנגנים בכינורות, וזה מה שהתורה אומרת לעבוד עבודה, עבודה שיש בה עוד עבודה זה גם לשיר וגם לנגן באותה שעה.

הלויים היו שרים ומנגנים פעמיים בכל יום

הלויים היו שרים ומנגנים פעמיים בכל יום - בקרבן 'תמיד' של שחר, ובקרבן ה'תמיד' של בין הערביים, וביום שיש בו גם קרבן מוסף (שבת ראש חודש והמועדים) - שלש פעמים. השירה היתה מתבצעת לקראת סיום תהליך הקרבת הקרבן, ברגעים של ניסוך היין ע"י הכהן.

הקורבן היה עולה לשמים על ידי שירת הלויים

בספר תורת חיים כתוב כי עלייתו הרוחנית של הקרבן נעשית על ידי השירה של הלויים. ומכיוון שהתפילות נקבעו במקום הקורבנות, הרי שכיום זוהי השירה בתפילה, שיש בה כוח להעלות את התפילה.

ואיך יהודי זוכה שהקדושה של חג השבועות תישאר על ידי שקובע עיתים ללימוד תורה, שבזכות לימוד תורה אז הקדושה והברכה של חג השבועות ממשיכה לשרות עליו.

לניגון יש בה גדול מאוד, מעלת הניגון

בתחילת הפרשה (במדבר ד כג) הקב"ה אומר למשה רבינו 'נשא את ראש בני גרשון וכו' מבן שלושים שנה ומעלה ועד בן חמישים שנה כל הבא לצבוא צבא לעבוד עבודת עבודה ועבדות משא באהל מועד'

ושואלת הגמרא (ערכין יא א) שצריך להבין מה כפילות הלשון לעבוד עבודת, שלכאורה מספיק היה לכתוב רק לעבוד?

זה השיר בכלי שיר

אלא לומר לך איזוהי עבודה שצריכה עבודה אחרת עימה, הוי אומר זה השיר בכלי שיר, זה שירת הלויים בבית המקדש, שהלויים היו מנגנים בכלי נגינה, וגם באותו זמן היו שרים בפה. לכן יש כאן שני עבודות, גם לשיר בפה,

פרשת נשא

המעמד מפי הגבורה. פרשיות התורה נאמרו למשה רבינו בליווי 'נעימה' (מנגינה), ובאותה 'נעימה' שהיה משה שומע מפי הגבורה, היה משמיע לישראל.

(הגר"א מובא בהקדמת פאת השולחן להג' ר' ישראל ז"ל מציין כי "כמה ניגונים הביא משה רבנו ע"ה מהר סיני")

הגאון הרוגוצ'ובי מפרש, שנעימה זו נמסרה למשה רבינו מפי הגבורה לצורך שירת הלויים. צריך לזכור שמשה רבינו עצמו היה לוי ו'משורר', והוא שקד והתייגע כדי ללמד את השירה לאחיו הלויים.

מאז המנגינות עברו דור מפי דור, במשכן במדבר, ולאחר מכן במשכן בגלגל ובשילה (שם שורר גם שמואל הנביא, שהיה משבט לוי).

ומסופר שרבינו ישראל בעל שם טוב גילה פעם, שאחד הניגונים שהיה מנגן, זה הניגון שהיו הלויים מנגנים בבית המקדש.

תפילה בגמטריא שירה, ומכיוון שהתפילה במקום קורבנות לכן התפילה צריכה להיות בניגון

התפילה היא עבודת הלב, כמו שאמרו חז"ל (תענית ב א), 'איזוהי עבודה שבלב - זו התפילה'. ותפילה בגמטריא = שירה (515). ולכן שירה אמיתית היא תפילה, ותפילה אמיתית היא שירה, ושתייהן תלויות בלב.

בקינות לת"ב (נוסח אשכנז סי' ל"ח) מתואר כי שירת הלויים המופלאה היתה נשמעת מבית המקדש שבירושלים עד ליריחו.

המשנה בערכין (ב ג) מביאה חמש כלי נגינה שהיו בבית מקדש: 'נבל, חצוצרה, כינור, חלילים וצלצל'.

את המנגינות קיבל משה רבינו על הר סיני, במתן תורה

חז"ל אומרים, כי במעמד הר סיני ניתנה התורה לבני ישראל. לא רק אותיות התורה, אלא גם ה'טעמים', טעמי הקריאה ומנגינתה ניתנו באותו

פרשת נשא

דוד המלך ייצר את הכינור מהגידים של האיל של עקידת יצחק ובו היו הלווים מנגנים בבית המקדש

דוד המלך ייצר את הכינור וכלי נגינה נוספים הנזכרים בספר תהלים, בהם ניגנו הלווים. דוד המלך גם חיבר את מזמורי התהלים לשירה בפה, ואשר לכן נקרא (שמואל ב כג א) "נעים זמירות ישראל" - ש"אין ישראל משוררים במקדש אלא שירותיו וזמירותיו". (פירש"י שם). מלבד הכלים שהוא הכין, היה לו כינור מיוחד משלו. הוא ייצר את עשרת הנבלים שבכינורו מגידי האיל שנברא בין השמשות במעשה בראשית, הוא האיל שהקריב אברהם אבינו לעולה תחת יצחק בנו.

שיבוא מלך המשיח הוא ילמד אותנו את הניגונים שהיו בבית המקדש

לכן דרך הצדיקים היתה לשורר לפני הקב"ה, ובראשם דוד המלך ע"ה הנקרא "נעים זמירות ישראל", אשר היה משורר לפני הקב"ה את ספר התהלים כל ימי חייו. וכשיבוא משיח

בן דוד, הוא ילמדנו את השירים והניגונים של דוד המלך ע"ה, שהיא שירת השכינה הקדושה, שירת מלכות ישראל הנצחית, ויחזיר עטרה ליושנה - את שירת בית המקדש, שירת הלווים, ויתגלו עשרה מיני נגינה - שהם: שופר, נבל, כינור, תוף, ומחול, מינים, עוגב, צלצלי שמע, צלצלי תרועה, והנשמה.

למה הקב"ה כל כך חפץ בניגונים כי ה' רוצה את ליבנו וכאשר שרים אז מתגלה הרצון הפנימי בלב

וכמו שאמרו חז"ל: (אותיות דר"ע) "אמר הקב"ה: אלמלא שירה וזימרה שהם אומרים לפני בכל יום לא בראתי את עולמי". מדוע? משום שהקב"ה רוצה את ליבנו, וכאשר אנו שרים ומנגנים לפניו, אנו מגלים שאנו שמחים לעבדו ורוצים באורו יתברך.

(וכתב רבי נחמן (ליקוטי מוהר"ן, מ"ב), כאשר אדם שר את התפילה, הרי הוא עושה בזה לבושין נהירין לשכינה).

פרשת נשא

זרובבל, יצאו מן הגלות בשמחה גדולה, ובדרך הליכתם ליוום בשיר מאתים משוררים. באותה עליה נמצאו מאה עשרים ושמונה לויים משוררים מבני אסף המשורר, ששמרו על מסורת הנגינה מבית ראשון. הם היו אלו אשר שוררו בעת בניין יסודות בית המקדש השני.

שהנביא אלישע היה רוצה לזכות לנבואה או היה מנגן בכינור

אומר הנביא (מלכים ב ג טו) ויהי כנגן המנגן ותהי עליו רוח ה' - שהנביא אלישע היה רוצה לזכות לנבואה או היה מנגן בכינור, וכשהיה מתמלא בשמחה, אז היתה שורה עליו השכינה. כי אין הקב"ה מתגלה לאדם אלא מתוך שמחה, (עי' פסחים קיז א) ולכן שהלויים רצו השכינה תרד לשרות בבית המקדש היו שרים ומנגנים בכינורות, וזה היה סוד הכח של דוד המלך שהיה שר ומנגן להקב"ה ולכן זכה לרוח הקודש.

הניגון יש לו כח להוציא את

על ידי הניגון יכולים בני אדם למות בכלות נפשם ויכולים להחיות מתים

עד היכן מגיע כוחו של הניגון? זאת נוכל ללמוד מדברי הגאון מוילנא שאמר (מובא בהקדמת פאת השולחן להג' ר' ישראל ז"ל), "כי על ידי הניגון יכולים בני אדם למות בכלות נפשם מנעימותיה, ויכולים להחיות מתים בסודותיה הגנוזים בתורה".

השיר שהיו הלויים אומרים על הדוכן

השירה שאנו מזכירים כל בוקר בתפילה, כל בוקר שירה אחרת: ביום ראשון היו אומרים (תהילים כד) "לה' הארץ ומלואה". ביום שני היו אומרים (תהילים מח) "גדול ה' ומהולל מאד". וכן הלאה, כאשר בשבת היו אומרים (תהילים צב) "מזמור שיר ליום השבת". את השירה הזאת היו חוזרים פעמיים ביום, גם בתמיד של שחר וגם בהקרבת קרבן התמיד של בין הערבים.

מסופר כי לאחר כלות שבעים שנות גלות, כאשר עלו בני ישראל מבבל לארץ ישראל בעליה הראשונה עם

פרשת נשא

האדם מכל עצבות

לניגון יש כח עצום שאין כדוגמתו בעולם הניגון יש לו כח להוציא את האדם מכל עצבות, לכן חכמים הקפידו שהתפילה תהיה מתוך ניגון כי שהתפילה מתוך ניגון אז התפילה היא מתוך שמחה והיא נכנסת לנשמה ועלה עד כסא הכבוד, ולכן גם מתי שיהודי לומד בתורה מתוך ניגון יש לזה כח גדול מאוד.

לניגון יש כח גדול להולל
באדם שינוי גם לטוב וגם
לרע

לניגון יש כח גדול לחולל באדם שינוי גם לטוב וגם לרע, ניגון של קדושה יש בכוחו להכניס באדם קדושה, וח"ו להיפך ניגון של טומאה יש בכוחו להכניס באדם טומאה.

הניגונים שיסדו גדולי

הצדיקים יש בהם כח גדול
להולל באדם קדושה גדולה

יש ניגונים שחיברו אותם גדולי הצדיקים כמו ניגון הבעל שם טוב,

וניגון רבי לוי יצחק מברדיצ'וב, וניגון רבי נחמן מברסלב. שבניגונים האלו יש בהם כח גדול לחולל באדם קדושה גדולה, ולהכניס בנפש של האדם רצון גדול להתקרב לבורא עולם.

כל מי שבא לשבח את
הקב"ה צריך לומר בקול
ערב ובנעימות

כתוב בזוהר (ויחי דף רמ"ט ע"ב) כל מאן דבעי לשבחא לקב"ה בקלא בעיה ליה קלא נעימתא, דיערב לאחרנין דשמעין ליה, ואי לאו לא יקים לאמרא קלא'- כל מי שבא לשבח את הקב"ה צריך לומר בקול ערב ובנעימות כדי שיהיה ערב לאלו ששומעים,

ועוד כתב הזוהר 'ת"ח ליואי דאתין מסטרא דא דכתיב (במדבר ח') ומבן חמישים ישוב מצבא העבודה, מ"ט בגין דקלי' נמיך ולא יערב לאודנין' -הסיבה שהלויים היו עובדים בבית המקדש עד גיל חמישים, בגלל שמגיל חמישים הקול נעשה נמוך ולא ראוי לשיר להקב"ה בקול נמוך.

אלמלא דבני עלימין אטימין לבא

מתחרטים על עבירות שבידם.

גם בזמנינו ידוע על אנשים הרחוקים מיהדות, ששמעו את זמירות השבת בשולחנות השבת של צדיקים, ומתוך כך התקרבו ליהדותם.

לעומת זאת ניגונים של טומאה יש בכוחם לטמא את הנפש היהודית

הנה כוח נגינה גדולה מאד, ועל ידי ניגון ושיר של התעוררות ודביקות, יכולים לעלות ולהדבק בהשם יתברך מאד, ולעומת זאת ניגונים של טומאה יש בכוחם לטמא את הנפש היהודית

ולכן הזהירנו רבי נחמן מברסלב צ"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ג'), להישמר מניגונים של רשעים, כי כמו שיש כח לניגון של צדיק לעורר לב האדם אחר השם יתברך, ולדבק בו יתברך, כן יש כח לניגון של רשע לקרר לב האדם, ולנתקו מדביקות השם יתברך חס ושלום, ודייקא על ידי נגינה, יש כח לרשעים לתפוס בני אדם ברשת טמאה של כפירות ואפיקורסות, כי ממשיכים אותם על ידי נגינה פסולה,

וסתימין עיינין לא יכלין למיקם מקל נעימותא דגלגלתא דשמשא, כד נטיל ומשבח קמי קב"ה - אלמלי שבני אדם לא היה הלב שלהם והעיניים אטומים לא היו יכולים להתקיים מהנעימות של גלגל השמש שמשבח את הקב"ה.

ועוד כתב (ת"ז כו ע"ב) 'אית היכלא דנגונא דלית לה רשו למפתח אלא בנגונא' - יש היכל בשמים שניקרא היכל הניגונים שאי אפשר לפתוח אותו אלא על ידי ניגון ובהיכל הזה יש אוצרות רבים של ישועות.

הנגינה היא היכל התשובה עצמו

ומובא בספר גדולי הדורות (של הרב יחיאל מאיר שטרן ח"ג עמ' 968) משמו של האדמו"ר רבי ישראל טויב ממודז'ץ: "אומרים שהיכל הנגינה קרוב להיכל התשובה. ואני אומר שהוא היכל התשובה עצמו", ומובא בשם רבי ישראל הבעש"ט הקדוש, שבבית המקדש היו הלויים שרים ומנגנים על דוכנם, והניגון נגע בלב השומעים, עד שהיו נופלים עליהם הרהורי תשובה משמיעת הניגונים ההם, והיו

פרשת נשא

כשהיה שומע את הניגון של הלויים היו נכנסים הרהורי תשובה בליבם

ומובא בשם רבינו הק' הבעש"ט שיהודי שהיה ניכשל בעבירה היה בא לבית המקדש וכשהיה שומע את הניגון של הלויים היו נכנסים הרהורי תשובה בליבם והיו מתחרטים על העבירות שנכשלו בהם.

באחד מספרי קבלה קדמונים - ספר בשם ברית מנוחה - מופיע תיאור מעניין: כאשר אדם היה בא לבית המקדש להביא קרבן המכפר על חטא, היה הקרבן מתקבל רק אם האדם עשה תשובה על חטאו. הכהן - המקריב את הקרבן - היה מביט בפניו של האדם, ואם היה מבחין כי האדם עדיין לא שב בתשובה שלימה בליבו, היה הכהן מסמן למקהלת הלויים. הלויים היו פוצחים בניגון דביקות והשתפכות הנפש, שהיה מעורר את אותו האדם אפילו אם ליבו כלב האבן.

בזמן שבית המקדש היה קיים היו הניגונים דבר נעלה ביותר, כאשר

ואחר כך מכניסים בהם דעותיהם הפסולות רחמנא ליצלן, שזהו מה שאמרו חכמינו הקדושים (חגיגה ט"ו): על אלישע - אחר, ששני פגמים היו בו, שהיה מזמר ניגוני יון, וגם היה ספרי מינים נופלים מחיקו, כי זה תלוי בזה, על ידי שהיה נמשך אחר ניגוני יון, זה הביא אותו אחר כך לספרי מינים רחמנא ליצלן, ולכן כל מי שרוצה לידבק עצמו בהקדוש ברוך הוא באמת, יהיה נזהר מאד מניגוני רשעים, וירגיל עצמו בניגוני צדיקים, וינגן אפילו בינו לבין עצמו ניגונים שמחים ומעוררים, אפילו אם אינו בעל מנגן בטבעו, וכמו שאומר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' רע"ג), טוב לאדם להרגיל את עצמו שיוכל להחיות את עצמו עם איזה ניגון, כי ניגון הוא דבר גדול וגבוה מאד מאד, ויש לו כח גדול לעורר ולהמשיך את לב האדם להשם יתברך, ואפילו מי שאינו יכול לנגן, אף על פי כן בביתו ובינו לבין עצמו, יוכל להחיות את עצמו באיזה ניגון כפי שיוכל לזמר אותו, כי מעלת הניגון אין לשער, עיין שם, אשרי המנגן ניגונים קדושים בכל עת.

פרשת נשא

העצום שחבוי בניגון לעורר את הנפש, להעמיק את המחשבה הפנימית ולשמח את הלב. משום כך, היו יושבים לפעמים חסידים יחד ומנגנים ניגונים, גם בלי לעסוק באותו זמן בדברי תורה או מוסר. הניגונים הללו פתחו את הלב לתפילה, והחדירו לנפש מידות טובות וישרות, מבלי לומר מילה, לכל מצב נפש יש ניגון משלו.

**ומתוך הניגון יצאו כל
התלמידים מכל העצבות
והתהילו לרקוד בשמחה
תורה**

מסופר שכאשר נפטר הגאון מוילנא ארבעה ימים לפני חג שמחת תורה, וכשניכנס החג לא רצו התלמידים לרקוד, כי היו בעצבות גדולה ואמרו איך נרקוד שהספר תורה החי כבר איננו, ואז עמד רבי חיים מוולאז'ין ואמר האם אתם יודעים היכן נימצא עכשיו הגר"א בשמים? אמרו כל התלמידים ודאי הוא נימצא עכשיו בשמים ליד רשב"י ועוד תנאים קדושים, אבל תדעו לכם שהגר"א היה מוכן לוותר על כל העולם הבא רק כדי

יהודי היה מגיע לבית המקדש ומביא קרבן, היו הלויים מנגנים עבורו ניגון מיוחד. לפעמים היו מנגנים ניגון של געגועים. הניגון היה חודר לליבו ומעורר אותו לתשובה, וכך הוא היה מתחרט ומתוודה על מעשיו הרעים. ולפעמים, היו הלויים מנגנים ניגון של שמחה, ניגון שמעודד את הנפש ונותן בה תקווה לשינוי וצמיחה. וכך, לאחר שכיפר על חטאו, היה היהודי שב לביתו ומשנה את דרכיו - בזכות נגינת הלויים. מפני חטאינו גלינו מארצנו, ונתרחקנו מאותם ניגונים מופלאים. בני ישראל יצאו לגלות, ואמרו בלב כואב: (תהילים קלז ל) "איך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר?".

עד שבאו גדולי הצדיקים ובראשם רבינו הבעש"ט והפכו אותו שוב לכלי שבאמצעותו מתקרבים לה'

וכך, אבדו ניגוני המקדש, עד שהגיעו הבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים. צדיקים אלו גאלו את הניגון והפכו אותו שוב לכלי שבאמצעותו מתקרבים לה'. הבעל שם טוב הצביע על הכוח

פרשת נשא

שיוכל לרדת לכאן לעולם הזה ולקיים כמה מצוות. וכך כתוב במשנה (אבות ד יז) 'יפה שעה אחת של תשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא', ולכן אנחנו צריכים לשמוח שאנחנו נמצאים כאן בעולם הזה ויכולים לעשות תשובה ומעשים טובים ואז התחיל רבי חיים מוולאז'ין לשיר בניגון מיוחד ומתוך הניגון יצאו כל התלמידים מכל העצבות והתחילו לרקוד בשמחת תורה.

התלמיד שניזכר בניגון המיוחד של הלימוד שהיה לומד בישיבה

מסופר על אחד התלמידים של רבי חיים מוולאז'ין שעזב את הישיבה והלך ללמוד באוניברסיטה של הגויים ושם לאט לאט התרחק מהיהדות ואותו תלמיד היה לו שכל חריף מאוד, ונעשה מלומד מאוד עד שאחרי כמה שנים רצו למנות אותו בתפקיד מאוד מכובד באוניברסיטה של הגויים, אבל עשו לו תנאי, בתנאי שתתנצר ואם לא לא נוכל לתת לך את התפקיד המכובד, אמר להם תנו לי שלושה ימים ואני

יחזיר לכם תשובה, והיה הולך וחושב מה לעשות, עד שבאותו לילה עבר ליד בית של יהודי והיה שומע את היהודי לומד גמרא בניגון מיוחד, והניגון היה ערב עליו מאוד, ועמד ליד החלון במשך שעה ארוכה, רק כדי לשמוע את הניגון המיוחד של אותו יהודי, שיושב ולומד גמרא בניגון, ואז תוך כדי, הוא מתחיל להיזכר בלימוד תורה שלמד בישיבה, ואיך שהיה לומד גמרא בניגון מיוחד, ואז הוא מתחיל לחשוב וכי אני ילך להתנצר, ומיד הלך לרבי חיים מוולאז'ין, וכשניכנס סיפר לו את כל מה שעבר עליו, ואמר לו, רבי אני רוצה לחזור בתשובה, ומה שעורר אותי ונתן לי את הכח, זה שזכרתי בניגון המיוחד של הלימוד שהיינו לומדים בישיבה בניגון מיוחד.

בכה הפיוט ידיד נפש להוציא את האדם מכל טומאה

הרב הקדוש רבי אלעזר אזכרי מחבר ספר החרדים הוא חיבר את הפיוט "ידיד נפש אב הרחמן" שהפיוט הזה יש בו כח להוציא את האדם

פרשת נשא

לא רוצה את האישה הגויה הזו ועמדו ונפרדו אמר לו רבינו הק' הבעל שם טוב שבכח הניגון המיוחד של ידיד נפש יש כח להוציא את האדם מכל טומאה שיש בעולם

**בזכות הניגון שאבא שלו,
היה מנגן בכל ערב שבת
שלום עליכם מלאכי השלום**

ועוד מעשה סיפר יהודי אחד, שניצל מהשואה, שכשהיה ילד קטן והתחילו הנאצים לאסוף את היהודים מהבתים שלהם, באותו זמן הוא שיחק בחצר של השכנים הגויים וכך ניצל, והוא גדל בבית של השכנים הגויים, ואחרי כמה שנים אמרו לו אתה גודל בבית שלנו אתה צריך להיות כמונו, ולכן אתה צריך לטבול כדי להתנצר, ובאו מהכנסייה לקחת אותו לטבול כדי להתנצר, ובדרך כשהיו לוקחים אותו, הוא פתאום ניזכר שבכל ליל שבת אבא שלו היה שר שלום עליכם מלאכי השלום מלאכי עליון, והיה התחיל לשיר בקול עד שהניגון הזה עורר אותו שלא יטבול לנצרות, וחזר בחזרה ואחרי כמה ימים שוב פעם שכנעו אותו ובאו

מכל טומאה שיש בעולם, שהיה רבי אלעזר אזכרי בן 13 הוא היה במירון בלג בעומר והיה שם גם רבינו האר"י הקדוש והתלמידים שלו ואז רבינו האר"י הק' היה רוקד עם תלמידיו בלג' בעומר ופתאום ראו שהאר"י הק' הולך לצד ורוקד עם ילד בגיל 13 במשך 3 שעות רצופות ולא הבינו התלמידים ובסוף שאלו את רבם האר"י הק' וא"ל ראיתי את רשב"י בעצמו רוקד איתו אז הצטרפתי אליהם זה שהי רבי אלעזר אזכרי בגיל 13.

מסופר על רבינו הקדוש רבי ישראל הבעל שם טוב שפעם אחת בא אליו איזה יהודי וא"ל שהבן שלו עומד להתחתן עם גוייה והוא לא יודע מה לעשות א"ל הבעל שם טוב תיתן לו להתחתן ותגיד לו שגם אתה תבוא לחתונה בתנאי שבשעת הסעודה בחתונה אתה תשיר את הפיוט ידיד נפש אב הרחמן והבן הסכים והאבא בא לחתונה ובזמן הסעודה עמד האבא והתחיל לשיר את הפיוט ידיד נפש אב הרחמן ואחרי כמה רגעים האבא רואה שהבן שלו מתחיל לבכות ופתאום קם הבן מהמקום שלו וא"ל לאבא שלו אני

פרשת נשא

לצעוק עליהם לשתוק ואחד הקצינים אמר להם - אתם יודעים איפה תהיו בעוד כמה דקות? אחד הנערים ענה לו שאנחנו שמחים לעזוב את העולם השפל שכלבים כמוכם מנהלים אותו, ולהתאחד עם המשפחה שלנו למעלה. הנאצים התעצבנו עוד יותר והחליטו להוציא את הקבוצה מתאי הגזים והכריזו שהם ימותו בייסורים קשים עוד יותר. הם הוכנסו לצריף מיוחד לעינויים. למחרת בבוקר הגיעו המון משאיות שהיו צריכות להעביר יהודים מהמחנה החוצה למחנות עבודה, נוצר בלבול ובטעות העלו את כל הנערים הללו למשאיות ומחנות העבודה וחלקם שרדו את השואה".

"זה לא רק הנס של הסיפור שחלק ניצלו ממוות כמעט ודאי", מדגיש חיליק, "אלא הדבר המדהים ואפילו הזוי שהיה כזה כח לנערים לשיר לפני שהורגים אותם. זה כח מפליא ויש הרבה סיפורים כאלה איך שהניגון באמת נתן כח לאנשים".

מהכנסייה לקחת אותו, ושוב פעם התחיל לנגן שלום עליכם, ואז עמד וברח והיה נודד ממקום למקום עד שנסתיימה המלחמה, ואחר כך עלה לארץ ישראל והתחזק במצוות, והקים בית יהודי וכשר, והוא סיפר מה שהציל אותו זה בזכות הניגון שאבא שלו, היה מנגן בכל ערב שבת שלום עליכם מלאכי השלום, כי אחרת הוא היה מתנצר, והיה אחר כך מתחתין עם גויה, והיה נכחד מן היהדות.

**בפתח תאי הגזים הם
התחילו לשיר ולרקוד
"אשרינו מזה טוב חלקנו"**

יש סיפור מפורסם שהזכיר בספור הרב צבי הירש מייזליש שהיה אב"ד בהונגריה לפני השואה, קבוצה של כמה עשרות נערים מהונגריה שהוכנסו לתוך תאי הגזים באושוויץ ביום שמחת תורה. לפתע אחד הנערים אמר לחבריו בואו נרקוד, הרי שמחת תורה. אין ספר תורה, אבל ה' איתנו. בפתח תאי הגזים הם התחילו לשיר ולרקוד "אשרינו מזה טוב חלקנו", וכשהנאצים שמעו את זה הם נכנסו והיו בהלם. הם התחילו

פרשת נשא

ידע לקרוא ולא ידע להתפלל והביא עימו את החליל ובזמן שכולם התפללו הוא היה מנגן בחליל ואמר אותו נער רבש"ע אני לא יודע להתפלל אבל דבר אחד אני יודע לנגן בחליל ואני מקדיש לך רבש"ע את הניגון בחליל, והבעש"ט סימן להם שאל יגעו בו ובאותה שנה קיצר מאוד הבעש"ט את התפילה ואמר להם תדעו לכם בכל שנה אני מתאמץ מאוד שהתפילות יעלו לשמים אבל השנה בזכות הניגון בחליל של אותו רועה צאן הוא העלה את כל התפילה ברגע אחד זה כח של ניגון שבא מטהרת הלב.

ולאחר מכן אמר הבעש"ט לקהל: "בקולו של החליל העלה נער זה את כל התפילות אל השמים והקל עלי את שליחותי. הרי הנער אינו יכול לומר מאומה ממילות התפילה, וכאשר ראה את הקהל מתפלל נדלק בו ניצוץ קדוש ונפשו בערה כאש. אדם אחר יכול היה בלהט הקדושה לומר את מילות התפילה לה', אולם נער זה לא יכול היה להרוות את צימאון הקדושה שבו ואת אש תשוקתו שבערה בו עד כלות הנפש. וכך חילל, בנקודת

היה הצדיק מנגן והרופאים עשו לו את הניתוח ומרוב שהיה שקוע בניגון לא הרגיש שום דבר

מסופר על אחד מגדולי הצדיקים שהיה חולה מאוד וכבר היה זקן וחלש והרופאים לא ידעו מה לעשות כי מצד אחד חייב לעשות ניתוח להרב ומצד שני זה סיכון גדול מאוד לתת לו חומר הרדמה ולא ידעו מה לעשות וכשסיפרו לרב אמר להם אל תתנו לי חומר הרדמה אני ישיר איזה ניגון וכשאני ישיר את הניגון אני לא ירגיש את גופי כלל וכך תוכלו לעשות את הניתוח ומסופר שהיה הצדיק מנגן והרופאים עשו לו את הניתוח ומרוב שהיה שקוע בניגון לא הרגיש שום דבר.

אני לא יודע להתפלל אבל דבר אחד אני יודע לנגן בחליל ואני מקדיש לך רבש"ע את הניגון בחליל

מסופר שבזמן רבינו הבעל שם טוב שנה אחת היתה גזירה מאוד קשה על היהודים וכשהגיע ראש השנה התפללו מעומק ליבם והיה נער יהודי אחד שלא

פרשת נשא

שכר לכל האורחים שנמצאים כאן ואז פנה בעל האכסניא לילד וביקש שיסיר א"ל רק מה שיגיד הבעש"ט הוא יעשה ושאל בעל האכסניא את הבעש"ט וא"ל כן תסיר ותעשה להם את הניגון שלימדתי אותך והיה הילד עומד על השולחן ושר את הניגון והיו כולם רוקדים ושמחים ולמחרת חזר הבעש"ט ואותו ילד ואז בא אבא שלו ולקח אותו בחזרה לביתו ואחרי עשרים שנה אותו ילד נעשה סוחר והיה עשיר גדול ויום אחד שהלך בדרך תפשו אותו שודדים וביקשו להרוג אותו והוא התחנן אליהם מאוד שלא יהרגו אותו ואז הביאו אותו לראש השודדים שהוא יחליט ואז ראש השודדים א"ל אתה זוכר אותי א"ל לא א"ל שאתה היית נער צעיר ניגנת לי את הניגון באותה אכסניא וגרמת לי שמחה גדולה א"ל תסיר לי שוב פעם את הניגון ושר לו את אותו ניגון והחזיר לו בחזרה את כל הכסף שלקחו ממנו ואז הבין שהוא ביקש ברכה מהבעש"ט הוא לימד אותו ניגון ולא הבין למה הוא מלמד אותו ניגון כי הוא מבקש ברכה ועכשיו הוא הבין שבכח הניגון זה הברכה שינצל

האמת שבליבו, בלי שום מחשבה זרה אלא במחשבה נקייה לשם ה' יתברך. והלוא נאמר 'רחמנא לבא בעי' - את הלב מבקש האלוקים (סנהדרין, קו ב). וכך נתקבל הבל פיו הנקי של הנער ברצון לפני ה'. כך גם עלו ונכנסו כל התפילות לפני שומע התפילות."

ישך לו את אותו ניגון והחזיר לו בחזרה את כל הכסף שלקחו ממנו

מסופר שהיה יהודי אחד שהיה עשיר גדול והיה לו בן יחיד והוא הביא את בנו שיגור אצל רבינו הבעש"ט במשך שלוש שנים וכמה חודשים לפני שחלפו שלוש שנים ביקש הילד ברכה מהבעש"ט ואז לימד הבעש"ט את אותו נער איזה ניגון מיוחד וא"ל אל תשכח אף פעם את הניגון הזה כי זה יעזור לך הרבה מאוד ויצא הבעש"ט במוצ"ש לדרך ונכנסו לאיזה אכסניא ואותו ילד היה יושב מתחת לשולחן ומזמר את הניגון של הבעש"ט ואז ניגש איזה גוי לבעל האכסניא וא"ל אם הילד הזה ינגן וישיר אז אני יקנה מימך הרבה שכר וגם אני יקנה

פרשת נשא

מהם.

לשמוח על כך.

שמח אני שזכיתי להיות קרוב למלך
 וכשבח שזכיתי להיות קרוב למלך
 ולנקות את הארמון מהזבל אני שר
 ומזמר

מסופר על יהודי אחד שהיה חזן
 ושהיה אומר את הווידוי בתפילת יום
 כיפור היה אומר בניגון מיוחד של
 שמחה ובאו וסיפרו את זה לבעש"ט
 וקרא הבעש"ט לאותו חזן ושאל אותו
 מדוע את הווידוי אתה אומר בניגון
 של שמחה אמר לו משל למה הדבר
 דומה לפועל שהיה תפקידו לנקות את
 הארמון של המלך ושהיה מנקה את
 הארמון היה שר ומזמר ויום אחד ראה
 אותו המלך ושאל אותו למה אתה שר
 וזמר בשעה שאתה מנקה את הזבל
 מהארמון?

ענה העבד שמח אני שזכיתי להיות
 קרוב למלך וכשבח שזכיתי להיות קרוב
 למלך ולנקות את הארמון מהזבל אני
 שר ומזמר, הנמשל הגם שהווידוי הוא
 פנוי הזבל והלכלוך שהרי מתוודים
 על העוונות והחטאים עדיין יש לנו

אם לא תיתן מעשר אז לך יהיה רק את החלק של הקודש של המעשר, ולכן יהיה לך רק עשר אחוז

ועוד אומר רש"י מי שמעכב את מעשרותיו סוף אין שדהו עושה אלא אחד מעשרה ממה שהיתה רגילה לעשות.

ואומר המדרש (הובא בתוספות תענית ט א) מעשה באדם עשיר שהיה לו שדות של תבואה שהיתה עושה כמות של אלף כור והיה מפריש ממנה כל שנה מאה כור למעשר וכך עשה כל ימיו והיתה לו ברכה גדולה וכשעמד למות קרא לבנו ואמר לו בני דע ששדה זו עושה כל שנה אלף כור תהיה זהיר לתת מאה כור למעשר ומת האיש ההוא ועמד בנו במקומו והיה נותן כל שנה מאה כור לצדקה, ואחרי כמה שנים אמר הבן מאה כור זה יותר מדאי ואז נתן רק 50 כור לצדקה, שנה אחר כך נתמעט התבואה ובמקום שתגדל אלף כור יצא רק 500 כור שנה אחר כך מיעט עוד קצת מן המעשר עד שנתמעט התבואה והיה השדה מוציאה רק מאה כור יום, אחד באו

ואיש את קודשיו לו יהיו

התורה הק' בפרשת השבוע מדברת על מצוות מעשר לכהן, הקב"ה נותן לאדם ברכה והקב"ה מצווה את האדם מכל הברכה שנתתי לך תן מעשר לשבט לוי, מכל התבואה שגדלה לך בשדה תן עשירית ללוי, ואומרת לנו התורה בפרשת השבוע (במדבר ה י) ואיש את קודשיו לו יהיו איש אשר ייתן לכהן לו יהיה, ממון הרבה.

על ידי שיתן מעשר יזכה לעשירות

ואומר רש"י (שם) באה התורה ואומרת לנו דבר גדול הקב"ה נותן לאדם ברכה והקב"ה מצווה אותנו תן לשבט לוי עשירית מהתבואה שגדל לך בשדה, איש אשר ייתן לכהן לו יהיה, ממון הרבה,

פרשת נשא

לו עוד קצת מהאוכל עד שהיה מביא לסוס בקושי מעט אוכל אחרי כמה ימים נפל הסוס ומת ואז אמר אותו אדם מזל שהחסרתי לו מהאוכל שאם לא הייתי מחסיר לו מהאוכל הייתי מפסיד לא רק את הסוס את גם את האוכל היה שם איזה אדם פיקח א"ל שוטה שכמוך רק בגלל שהחסרת לסוס לאכול לכן הוא נפל ומת.

הנמשל לפעמיים היצר הרע אומר לאדם אל תיתן מעשר והאדם לא נותן מעשר ואז פתאום האדם רואה שאין לו רווח כמו אתמול אז היצר הרע מכניס לאדם מחשבה שמזל שלא נתן מעשר כי בלאו הכי היום לא הרוויח אבל האדם צריך לדעת שבגלל שלא נתן מעשר אז הפרנסה שלו התמעטה.

**אם לא היה גונב המטבעות
היה משלם לו בעבור עוד
כמה חביות**

ועוד אומר החפץ חיים משל למה הדבר דומה אדם שהיה לו בית מסחר גדול של דבש וכל פעם שהיה בא הסוחר לקחת חבית של דבש היה הסוחר

כל שכניו ולבשו בגדי חג והיו שמחים אמר להם למה אתם שמחים תראו איך שירדתי מנכסי? אמרו לו אתה גרמת לעצמך כל זה כיון שלא נתת מעשר כראוי, אמרו לו דע לך בהתחלה אתה היתה בעל הבית והקב"ה היה הכהן לכן היה גודל 1000 כור והיית נותן מאה כור לצדקה אבל שהפסקת לתת אז הקב"ה נהפך בעל הבית ואתה הכהן ולכן צומח לך התבואה רק מאה כור והחלק של הכהן זה רק מאה כור. וזה הפירוש- ואיש את קודשיו לו יהיו- אם לא תיתן מעשר אז לך יהיה רק את החלק של הקודש של המעשר ולכן יהיה לך רק עשר אחוז.

**הסוס אוכל יותר מדאי אוכל
נמעיט לו קצת את האוכל**

החפץ חיים אומר מעשה באדם שהיה לו עגלה וסוס והיה לוקח סחורה ממקום למקום והיום משלמים לו יום אחד חשב אותו אדם הסוס אוכל יותר מדאי אוכל נמעיט לו קצת את האוכל למחרת הביא לו רק חצי מהכמות של האוכל וראה שהסוס ממשיך לעבוד אבל לא כמו אתמול למחרת החסיר

פרשת נשא

משל למה הדבר דומה: מעשה באדם שלקח את כל בניו ובנותיו ועלה לארץ ישראל וכשירד מהאונייה באו הרופאים ואמרו שצריך לבדוק רק מי שבריא יוכל להיכנס לארץ ישראל ומי שחולה במחלה מדבקת לא יוכל להיכנס לארץ ישראל ובדקו הרופאים וגילו ששנים מבניו חולים במחלה מדבקת והם לא יוכלו להיכנס לארץ ישראל אלא יחזרו בחזרה באוניה כמה בכיות בכה אותו אדם שלא יוכל לראות את בניו לעולם.

הנמשל אף לנשמה יש בנים אלו תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים וכמו שהשמחה של האדם בעולם הזה שבניו סביבו ולידו כך שמחת האדם בעולם העליון שכל המלאכים שנבראו מהמצוות שעשה הם סביבו וכעושה מצוות בקדושה אז זוכה שהמלאכים הם כל הזמן לידו אבל המצוות שלא עשה בקדושה ובשלימות אז הם נשארים כאן ולא עולים איתו לשמים ויש לו צער.

רבי יצחק אברבנאל

מעשה נורא קרה עם השר הגדול רבינו דון יצחק אברבנאל זצ"ל: שהיה איש

נותן לו מטבע אחד של נחושת ובסוף השנה היו סופרים את המטבעות וכך היו יודעים כמה חביות לקח ואז היה יודע כמה הוא היה צריך לשלם אבל אותו אדם שהיה לו את המפעל של הדבש מה היה עושה בסוף השנה היה לוקח וגונב כמה מטבעות מהקופסא אבל הוא היה שוטה כי הוא לא היה מרוויח כי הוא מפסיד את עצמו כי אם לא היה גונב המטבעות היה משלם לו בעבור עוד כמה חביות של דבש הנמשל כך אדם שלא נותן מעשר זה ניראה לו שהוא הרוויח אבל הוא מפסיד. כי אם היה נותן מעשר היתה הברכה כפולה.

מה עולה עם האדם לשמים רק מה שקיים בקדושה ובשלימות

ואיש את קודשיו לו יהיו מה עולה עם האדם לשמים רק מה שקיים בקדושה ובשלימות ומה שלא עשה בקדושה ובשלימות נישאר כאן בעולם הזה ולא לוקח עימו לשמים וזה הפירוש ואיש את קודשיו מה שעשית בקדושה לו יהיו זה שלך לנצח.

פרשת נשא

שקט על שמריו עד שהוציא מחשבתו אשר זמם לפועל, והמלך נאלץ לעשות כדברי השרים.

ויקרא אליו את דון יצחק ויאמר לו: כבוד השר הרי אתה יודע שאני נותן בך אמון מלא, אך מה אעשה והשרים לוחצים עלי לבדוק אחרך, לכן אבקשך להגיש בפני הצהרת הון ומס רכוש, אמר השר - את פי המלך לא אמרה, אך תן לי זמן שלושה ימים כדי שאוכל לעיין בניירות ואערוך רשימה מדויקת. אמר המלך: כדברך כן הוא. והשיב לשרים שבעוד שלושת ימים יגיש בפניהם את הדו"ח.

אכן כעבור שלושה ימים שציפו בכיליון עיניים, הגיש את הדו"ח המיוחל ובו היה כתוב שהאומדן של עושרו מסתכם בכשבע מאות אלף זהובים. כשמוע זאת השרים מילאו פיהם צחוק ואמרו למלך: כבוד המלך רום מעלתו! השר היהודי משטה בך, הרי רק ארמונו בלבד עולה בכפלים מסכום זה שהגיש בפניך, ועוד לו שדות וכרמים ונכסי נדל"ן והשקעות בבנק. הביאו שמאי להעריך את רכושו

נכון וחכם בחוכמת התורה ובשאר חכמות. היה מדינאי, פילוסוף, רופא ומפרש המקרא. ולאחר מות אביו מילא את מקומו כשר האוצר של מלך פורטוגל.

היה איש תם וישר וירא אלוקים ומקפיד במצוות קלה כבחמורה ובפרט חיבב מצוות המילה והיה מל תינוקות ומכניסן בבריתו של אברהם אבינו. כראות מלך ספרד כך לקחו לו לשר האוצר ואיש סודו הנאמן וכל כתבי סודותיו היו מסורים בידו, חיבבו וקירבו אליו עד מאוד.

ויקנאו בו השרים הנוצרים וישטמוהו, ויאמרו למלך אתה נותן אימון מלא בשר האוצר היהודי, והבריות מרננים אחריו שאינו טומן ידו בצלחת וכל העושר הרב שלו בא מקופת המדינה בדרכים לא כשרות, עושה עושר שלא במשפט. המלך דחה אותם בקש ולא קיבל את טענותיהם, אך אחר הפצרות רבות ונשנות שהרבו ללחוץ אותו בדבר ואמרו שהוא מחפה על השר היהודי, ובראש המסיתים עמד שר קתולי שמרוב שנאה וקינאה לדון יצחק לא

פרשת נשא

אדם מפסיד את רכושו הן ע"י גניבה, שריפה, מס הכנסה, נפילה בבורסה, הפסד בעסקים וכו'. אם למשל המלך ייתן פקודה להחרים כל רכושי לאוצר המלוכה מי יאמר לו מה תעשה ומי יאמר לו מה תפעל. החשבון שמסרתי להוד מלכותו זהו כסף שהוצאתי מרשותי לצרכי צדקה וחסד, כסף זה הוא שלי ולא יוכל איש ליטלו ממני, הוא גנוז למעלה במרומים. וזו היתה כוונתי בהצהרת הוני. רואים אנו שמה שיש לאדם באמת הוא רק מה שנתן לצדקה, לכן אמר הקב"ה וייקחו לי תרומה, כי מה שאתה נותן לצדקה הוא שלך לנצח נצחים ואתה לוקח אותו אתך לעולם הבא, אבל שאר הממון שלך אתה לא לוקח אתך לנצח אלא משאיר כאן בעולם הזה.

ואכן אישר את דבריהם, שהחשבון שהגיש שר האוצר אינו מגיע למחצה לשליש ולרביע מנכסיו. ויקצוף המלך מאוד וחמתו בערה בו.

קרא המלך לרבי יצחק ואמר לו - טענה יש לי עליך. מדוע כשביקשתי שתגיש בפני הצהרת הון את חשבון רכושך, הגשת סכום זעום ביחס לעושרך הרב, ואך שחוק והיתול הוא להאמין בחשבון שהגשת בפני, בשעה שרכושך עולה עשרת מונים על אשר הצהרת? ויענהו רבי יצחק: אדוני המלך ירום הודו! אמנם יש ברשותי הון רב כהנה וכהנה, אך אינני רואה שהוא רכושי לצמיתות, כי הכסף שאדם נכסף אליו נקרא זוזים על שם שהם זזים מאדם לאדם ברצונו ושלא ברצונו. ולפעמים

שם השם המפורש על קלף, והיה טובל את הקלף במים, עד שנמחק שמו של הקב"ה, והיה הכהן נותן לאישה לשתות, אם היא נטמאה אז היתה האישה נופלת ומתה.

כל מי שחושדים בו בחינם תפילתו נשמעת בשמים

ואומרת הגמרא בסוטה (כו א) שאם לא נטמאה אז היתה נפקדת בבנים, כיון שחשדו בה בחינם, לכן היא זוכה לברכה. שכל מי שחושדים בו בחינם תפילתו נשמעת בשמים, ולכן אפילו אם היתה עקרה ועל פי הטבע לא היית ראויה להיפקד בבנים הקב"ה עושה נס ונפקדת בבנים.

חנה אמא של שמואל הנביא עשתה דין ודברים עם הקב"ה

וכך אנחנו רואים אצל חנה שאמרה חנה (שמואל א' א יא): אם ראה תראה בעני אמתך. ואומר המדרש (ילקוט שמעוני שמואל א רמז עח) 'אמרה לפניו רבש"ע אם רואה מוטב, ואם לא תיראה ואסתר בפני אלקנה בעלי

פרשת סוטה

ובהמשך הפרשה התורה מדברת בעניין פרשת סוטה, (במדבר ה יב) "איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל".

סוטה לשון שוטה

ואמרו חז"ל (סוטה ג א) למה נקרא שמה סוטה? אלא לשון סוטה הוא מלשון שוטה, וזה מכיון שאין אדם חוטא אלא אם כן נכנסת בו רוח שטות, ברגע שניכנס באדם רוח שטות מיד הוא הולך וחוטא ואיך ניכנס באדם רוח שטות מי שלא זהיר בנטילת ידיים שחרית ליטול את הידיים שלוש פעמיים לסירוגים ניכנס בו רוח שטות רוח רעה (עי' שו"ע או"ח ד יח), וכן מי שכל הזמן חושב מחשבות רעות בסוף ניכנס בו רוח שטות רוח רעה.

זמיה סוטה?

ואומרת לנו התורה אישה שבעלה חושד בה שהיא נטמאה עם אדם זר, היה הבעל מביא אותה אל הכהן, והיה הכהן לוקח מים קדושים מן הכיור בבית המקדש. והיה הכהן כותב את

פרשת נשא

אברהם אבינו חשד בשרה

וכן המדרש (בראשית רבה נג ו) אומר שמתי שאבימלך לקח את שרה אמנו, הקב"ה נגלה אל אבימלך בחלום הלילה ואמר לו אל תיגע באישה זו כי אשת איש היא, והקב"ה הביא על אבימלך ייסורים. ואחר כך שחזרה שרה, מיד נפקדה שרה ביצחק אבינו, ולמה?

אלא אומר המדרש, שמתי ששרה חזרה היה בליבו של אברהם אבינו על שרה שאולי טימא אותה אבימלך, וכיון שאברהם אבינו חשד בשרה אפילו שהיתה עקרה, מיד נפקדה בבו ונולד יצחק, למה, שכל מי שחושדים בו ואין בו מה שחושדים בו תפילתו נשמעת בשמים, ומה עשה הקב"ה שהיה קלסתר פניו של יצחק דומה בדיוק לאברהם, כמ"ש (בראשית כה ט) אברהם הוליד את יצחק שכל מי שהיה מסתכל בפניו של יצחק, מיד היה אומר זה בנו של אברהם.

אי אפשר לברוח מהקב"ה

המדרש מספר (במדבר רבה פרשה ט ט) מעשה בשתי אחיות, שהיו תאומות,

וישקני מי סוטה ומיד אני זוכה לבן כמו שהבטחת בתורה וניקתה ונזרעה זרע'.

וכשעמדה לפני הקב"ה בתפילה, ואמרה רבש"ע תן לי בן. ואם לא תשמע לי, אני ילך ויסתר עם איש זר, ובעלי אלקנה יביא אותי אל עלי הכהן, וישקה אותי מי סוטה, וכתוב בתורה שאישה שבעלה חשד בה לחינם, אפילו היתה עקרה היא מיד נפקדת בבנים.

ויהשבה עלי לשיכורה

ועוד אומרים רבותינו ז"ל שחנה באה להתפלל במשכן שילה, ועלי ראה שרק שפתיה נעות אבל קולה לא ישמע, אז עלי חשב שהיא שיכורה, ואז היא אמרה לו אני שיכורה אבל לא מיינ, אלא אישה קשת רוח אנוכי, שאין לי בנים, ומיד חנה נפקדה בבו בשמואל הנביא, אפילו שהיתה עקרה למה? כי כל מי שחושדים בו בדבר שאין בו תפילתו נשמעת, וכך אם הבעל חושד באשתו שהיא נטמאה והיה מביא אותה לבית המקדש והיתה שותה מן המים והיא לא נטמאה, אפילו אם היתה עקרה נפקדת בבנים.

פרשת נשא

שנה עם הרב החיד"א (הובא בספר מעגל טוב בשבחי החיד"א) שהיה באיטליה, ובא לפניו יהודי, וא"ל שהוא חושד באשתו שנטמאה עם אדם זר, קרא הרב לאישה. וא"ל ברצון טוב שתתגרש מבעלה, אבל היא לא הסכימה. אמר הרב שיבואו לפניו ס"ת, וקרא את פרשת סוטה. וכשסיים הרב חיד"א לקרוא מהס"ת נפלה האישה ומתה.

יִמְחַק שְׁמֵי עַל שְׁהִיָּים וּבִלְבַד שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ

אומרת הגמרא (סוכה נג ב) אמר הקב"ה ימחק שמי על המים, ובלבד שיהיה שלום בין איש לאשתו, ורואים מכאן עד כמה חמור הוא השלום בבית, ועד כמה גרוע הוא אדם שגורם שיהיה מחלוקת בין איש לאשתו שהורס שלום בית בין איש לאשתו העוון שלו קשה מאוד בשמים, כמה אדם צריך להשתדל בכל דבר שיהיה שלום בין אדם לחברו בין איש לאשתו, (תהלים קמז יד) השם גבולך שלום אז יש פרנסה חלב חיטים ישיבעך,

והיו דומות מאוד אחת לשנייה, ולא היה אדם יכול להבדיל בין אחת לשנייה, ואחת מהן נטמאה, ובעלה חשד בה שהיא נטמאה, ואמר לה בעלה בוא נלך לירושלים לכהן, והלכה איתו לירושלים. ובדרך אמרה לבעלה, בוא נכנס לבקר את אחותי. ונכנסה ואמרה לאחותה שבעלה לוקח אותה, בכדי להשקותה את המים מהכהן בבית המקדש, והיא נטמאה. ולכן היות ואף אחד לא מבדיל בנינו, אני ילבש את הבגדים שלך, ואת תלבשי את הבגדים שלי ותלכי במקומי, וכך היא עשתה, היא התלבשה בבגדיה, והלכה במקומה ושתתה את המים, ולא קרה לה כלום. וכשחזרו אמרה אני יכנס לבקר את אחותי, וכשפגשה את אחותה, היא התקרבה אליה וסיפרה לה כל מה שהיה, ובינתיים יצא הבל מהפה שלה שהיה עם המים, ונכנס לפה של אחותה ומיד נפלה ומתה. ללמד אותך שאי אפשר לברוח מהקב"ה "לית אתר פנוי מיניה" היא חשבה לברוח מהקב"ה אבל מבורא עולם אי אפשר לברוח.

היה מעשה לפני מאתים וחמישים

פרשת נשא

שכזה ירפא את עיני. כל האנשים התפלאו מבקשת כבוד הרב והחלו להתלחש ביניהם. רבי מאיר הסתכל על האישה וביקש שתיגש אליו ותירק בעיניו, האישה סירבה לבקשה מוזרה שכזו, אך רבי מאיר הקפיד והכריח את האישה לעשות מעשה נבזה שכזה וכולם אמרו לאישה להקשיב לעצתו כי יש בכך סודות גנוזים כנראה. אחרי המעשה הנבזה אמר לה רבי מאיר: לכי לבעלך ואמרי לו: אתה אמרת לי לירוק פעם אחת, ואני ירקתי ז'פעמים. אמרו לו תלמידיו וכי טוב הדבר לבזות כך התורה. אילו אמר לאחד מאתנו היה יורק לו בסתר. אמר להם: לא יהא כבוד מאיר גדול מכבוד קונו. שהרי שמו הגדול שנכתב בקדושה אמר הכתוב שימחה על המים, כדי להטיל שלום בין איש לאשתו, וכבוד מאיר לא כל שכן. גדול הוא השלום שאפילו עובדי עבודה זרה, אם יש שלום ביניהם אין השטן יכול להם, גדול הוא השלום שניתן לענווים כמו שנאמר: "וענווים ירשו ארץ ויתענגו על רוב שלום" (תהלים לז יא). גדול השלום שלא ברא הקב"ה שום בריאה טובה כמו השלום.

(בבא מציעא נט א). אם אין שלום אין ברכה בפרנסה וישם לך שלום לא מצא הקב"ה כלי שמחזיק ברכה אלא השלום.

לא יהא כבוד מאיר גדול מכבוד קונו

אומרת הגמרא (ירושלמי סוטה א ד) מעשה היה ברבי מאיר בעל הנס שהיה יושב ודורש כל ליל שבת. והיתה שם אישה אחת שהיתה שומעת הדרשה עד שהיה רבי מאיר גומר דרשתו. וכשהלכה לביתה מצאה שהנר כבר כבה. שאל אותה בעלה: היכן היית עד עכשיו. אמרה: אצל החכם. נשבע הלה שלא ייתן לה להיכנס לבית אלא אם כן תלך ותירוק בפניו של החכם. נשארה האישה מחוץ לביתה שלושה שבועות, שלא היתה יכולה לעשות מה שציווה עליה בעלה הרשע. אמרו לה שכנותיה: עדיין את עומדת בכעסך. מוטב שנלך כולנו אצל החכם והוא ימצא איזו עצה. הלכו אצל רבי מאיר, בראותם ידע כבר ברוח הקודש כל מה שאירע, והוא טיכס עצה ובאמצע הדרשה אמר להם: אני צריך אישה שתירק על עיני החולה, לפי סודות הקבלה מעשה

פרשת נזיר

איש כי יפליא לנדור נדר נזיר לה', (במדבר ו ב) ואומר רש"י (שם) 'פליא לשון פלא שרוב בני אדם הולכים אחרי תאוותם וזה אינו הולך, והרחיק עצמו ממה שמותר לו'. מה זה נזיר יהודי שקיבל על עצמו נזירות לשלושים יום והנזיר אסור בשלושה דברים לא לגלח את שערו, לא לשתות יין, ולא להיטמא למת.

עכשיו הוא רוצה לחזור ולרדת למדרגה מהקדושה הגדולה שהיה בה לכן צריך להביא קורבן

ואחרי שמסתיים זמן הנזירות היה הנזיר צריך להביא קורבן לה' שיתכפר לו.

ולמה הוא צריך להביא קורבן הרי הוא לא עשה שום עוון?

אלא אומר הרמב"ן (במדבר ו יד) בגלל שהוא פרש מתענוגות העולם הזה, והתקרב להקב"ה וזכה לקדושה, ועכשיו הוא רוצה לחזור ולרדת

מהקדושה הגדולה שהיה בה, לכן צריך להביא קורבן.

שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין

הגמרא ברכות (סג א) אומרת למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין. התורה באה ללמד אותנו, אם הזדמן לך לראות יהודי שהתדרדר במצוות, זה לא סתם. אלא זה סימן מן השמים, שאתה צריך יותר להתחזק במצוות, כדי שלא תדרדר, כמו שאותו יהודי התדרדר במצוות. לכן אומרת לנו התורה למה נסמכה פרשת סוטה לפרשת נזיר לומר לך שהרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין.

בדרך כלל אדם צריך ללכת בדרך האמצע אבל יש זמנים שצריך להתרחק עד הסוף

ונשאלת השאלה הרי סוטה זה אישה שהתדרדרה מאוד, אבל לעומת זאת נזיר זה אדם קדוש מאוד נזיר אלוקיו על ראשו, וא"כ למה מי שרואה סוטה

פרשת נשא

תואר, ושאל אותו שמעון הצדיק בני מה ראית להשחית את שערך זה? למה קיבלת על עצמך להיות נזיר? אמר לו רועה צאן אני, ופעם אחת שלקחתי את הצאן לשתות מים מן הנהר, ראיתי את הבבואה שלי במים, ופחז עלי יצרי, ואמרתי לו ליצר הרע רשע למה אתה מתגאה ביופי חיצוני שעתיד להיות בקבר רימה ותולעה, ומיד נדרתי להיות נזיר לה', עמד שמעון הצדיק ונשקו על ראשו, ואמר לו אשריך בני שניצחת את היצר הרע.

שמשון הגיבור היה נזיר

בהפטרה של השבת קוראים בנביא על שמשון הגיבור שהיה נזיר לה' כל ימי חייו- ומסופר בנביא בספר שופטים (פרק יג) על מנוח האבא של שמשון הגיבור, שהיה עקר ולא היו לו ילדים, עד שהתגלה מלאך ה' אל אשתו, ואמר לה הנך יולדת בן, והוא יהיה נזיר לאלוקיו כל ימי חייו, והוא יושיע את ישראל מיד פלישתים, וכמו שאמר המלאך כך היה, ונולד להם בן ותקרא את שמו שמשון, ויגדל הנער ויברכהו ה', ותחל רוח ה' לפעמו במחנה דן בין

זיר עצמו מן היין, שזה פרישות גדולה מאוד, והרי התורה מלמדת אותנו שהאדם תמיד ילך בשביל האמצע, כמו שכתוב (קהלת ז טז) אל תהי צדיק הרבה, וכך כותב הרמב"ם (פ"א מדעות ה"ד) בכל דבר בחיים אדם ילך בדרך בינוני בדרך האמצע, לא יהיה קמצן ולא יהיה פזון, וכך בכל המידות.

אלא התשובה שזה בימים רגילים, אבל יש זמנים מיוחדים כגון מתי שאדם רואה אנשים שקלקלו את המעשים שלהם, אז כדי שלא ילמד מהם אז הוא צריך להתרחק מהם עד הסוף, לכן אמרה תורה הרואה סוטה בקילקולה יזיר עצמו מן היין.

שמעון הצדיק מימי לא
אכלתי מקורבן נזיר אלא
פעם אחת

הגמרא (נזיר ד ב) מספרת על שמעון הצדיק, שהיה כהן גדול במשך ארבעים שנה, ושמעון הצדיק אמר מימי לא אכלתי מקורבן של נזיר, אלא פעם אחת בלבד שפעם אחת בא יהודי מן הדרום, והיה יפה עיניים, ויפה

פרשת נשא

צרעה ובין אשתאול.

וכשגדל שמשון הוא הלך אחרי עיניו וביקש להתחתן עם אישה גויה מפלישתים חז"ל (כדעת הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ' י"א והרד"ק י"ג ד') אמרו שמשון גייר אותה אבל באותה תקופה חכמים קבעו שלא מקבלים גרים.

מהאוכל יצא מאכל ומעז יצא מתוק

ומסופר בנביא (שופטים פרק יד) שמשון התחתן עם אישה מפלישתים, ועשה דרכו לפלישתים, ובדרך בא לפניו אריה לטורפו, ושמשון הרגו בגבורתו בלא חרב.

ולאחר כמה זמן הלך שמשון לפלישתים לקחת את אשתו, ובדרך ראה את הגוויה של האריה שהרגו, ועליו עדת דבורים, ודבש. וכשהגיע לפלישתים, אמר להם שמשון יש לי חידה, ואם תדעו לפתור החידה אני ייתן לכם מתנות גדולות, ואם לא תדעו לפתור החידה אתם תיתנו לי מתנות גדולות.

אמר להם שמשון (שופטים יד יד)

"מהאוכל יצא מאכל ומעז יצא מתוק", וזה החידה שהתכוון מהאריה שהרג שהוא טורף אחרים מהאוכל (מהאריה הטורף) יצא מאכל דהיינו דבש, ומעז מן האריה שהוא עז שבחיות יצא מתוק הוא הדבש, והם לא ידעו פתרון החידה.

ובאו אנשי פלישתים לאשתו של שמשון, ואמרו לה תגלי לנו פתרון החידה, והיא גם לא ידעה מהמעשה שהרג את האריה בגבורתו, והתחננה לפניו שיגלה לה את הפתרון, ושמשון סיפר לה פתרון החלום, והיא הלכה וגילתה לאנשי פלישתים.

ואז אמרו לו לאנשי פלישתים הפתרון, וידע שמשון שבעצמם לא ידעו לפתור החידה רק על ידי אשתו, כי אף אחד לא ידע מהמעשה עם האריה.

ולכן הוא אמר להם (שם יד יח) לולי חרשתם בעגלתי לא מצאתם חידתי.

וכך שמשון נלחם בפלישתים וגרם להם לאבידות רבות, וכמו שהנביא מרחיב לספר.

וכשראו הפלישתים את כוחו הגדול

פרשת נשא

של שמשון, אמרו ובואו ונחקור מה סוד כוחו, אם כוחו וגבורתו מצד הטבע, אז אנחנו נוכל לו, אבל אם כוחו מעל הטבע שבורא עולם איתו, אז אין אנחנו יכולים לו.

**זכרני נא והזקני נא אך
הפעם הזאת ואנקמה אחת
משתי עיני מפלישתים**

ובאו הפלישתים לאשתו של שמשון הגיבור, ואמרו לה שתשאל אותו ותחקור אותו מה סוד כוחו, ואם היא תגלה להם הם יתנו לה כסף וזהב, ואכן היא שאלה אותו וכמה פעמים התחמק, עד שבסוף גילה לה שסוד כוחו, בגלל שהוא נזיר אלוקים, ויין ושכר לא שתה מימיו ומורה לא יעלה על ראשו.

והיא הלכה וגילתה להם. והם באו כאשר שמשון היה ישן וחתכו את שער ראשו. ואז אסרו אותו בברזלים, ועקרו את שתי עיניו. ושמחו הגויים שמלה גדולה שהצליחו להכניע את שמשון, אחרי שהיכה בהם אלפים, והביאו קרבן לעבודה זרה שלהם. ואכלו ושתו

ושמחו והביאו את שמשון לפניהם, שהוא אסור בכבלי ברזל, והוא עיוור והיו מתלוצצים עליו. והתאספו כל העם בבית ובבית עמד שמשון והיו כל העם מתלוצצים עליו.

וכשראה כך שמשון אמר להקב"ה והתפלל כמו שנאמר (שם טז כח) "ויקרא שמשון אל ה' ויאמר ה' אלוקים זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזאת ואנקמה אחת משתי עיני מפלישתים", והקב"ה נתן לשמשון הגיבור באותה שעה כח גדול, והניח שני ידיו על שני עמודי הבניין והפיל את הבניין, ורבים היו חללים של הבניין יותר מכל מה שהרג במשך כל ימי חייו בפלישתים, ואמר שמשון תמות נפשי עם פלישתים, העיקר שאני יתנקם בהם מה שהם ציערו את עם ישראל.

**רבי חיים כפוס' נפקהו עיניו
בסוף ימיו**

אומר הבן איש חי (בבן יהודע במסכת סוטה דף י ע"א) הרב החיד"א מספר על הרב הקדוש רבי חיים כפוס' שהיה מתלמידי האר"י הקדוש והוא היה דיין במצרים ומקום קבורתו במצרים

פרשת נשא

שוחד שאני יישאר עיוור ומיד נפקחו עיניו של הרב הקדוש רבי חיים כפּוסי ומאותו יום התחיל לראות ועד היום גוי הנשבע לשקר על קברו מיד נענש, זיע"א.

אמר שמשון להקב"ה ריבּונו של עולם זכור לי עשרים שנה ששפּטתי את ישראל ולא אמרתי לאחד מהם העבר לי מקל ממקום למקום, ולא לקחתי שוחד

ולכן בא שמשון הגיבור להקב"ה ואמר ריבּונו של עולם אמת הוא שאני ראוי ללקות בעיני מפני שהלכתי אחרי עיני להתחתן עם נשים נוכריות. אבל מאחר והייתי דיין ושופט של ישראל במשך עשרים שנה יבואו העולם לומר שמכיוון שלקחתי שוחד לכן נתעוורו עיני כמו שכתוב בתורה כי השוחד יעוור עיני חכמים ואומרת הגמרא (סוטה י א) אמר שמשון להקב"ה ריבּונו של עולם זכור לי עשרים שנה ששפּטתי את ישראל ולא אמרתי לאחד מהם העבר לי מקל ממקום למקום, ולא לקחתי שוחד ואם היו עושים הנזק רק בעין אחת לא היו העולם מרננים

ומסופר שהיה סומא במשך שנים רבות ופעם אחת בא לפניו דין תורה והכריע הרב את הדין וזיכה את הזכאי וחייב את החייב ואותו יהודי שחייב אותו הדיין היה הולך ומוציא לעז על הרב שהוא לקח שוחד והוא לא דן דין אמת אלא דין שקר והתחיל לומר אותו יהודי הרי הדיין רבי חיים כפּוסי הוא עיוור וכי סתם הוא עיוור? אלא בגלל שלוקח שוחד לכן הוא עיוור וכמו שכתוב בתורה (דברים טז יט) "כי השוחד יעוור עיני חכמים" וכשהגיע לאוזניו של הדיין הרב הקדוש רבי חיים כפּוסי הצטער צער גדול שיהודי זה מוציא עליו שם רע שח"ו הוא לקח שוחד מה עשה הרב? קרא לאסוף את כל יהודי מצרים בבית הכנסת וכשנאספו כולם פתח הרב את ההיכל ואמר ריבּונו של עולם גלוי וידוע לפניך שמעולם לא לקחתי שוחד וגלוי וידוע ששנים רבות אני עיוור ולכן ריבּונו של עולם אני רוצה שכולם יראו שאני לא לקחתי שוחד לכן ריבּונו של עולם אם לא לקחתי שוחד מעולם אפילו שעד עכשיו אני עיוור אבל מעכשיו תפקח את עיני ואם לקחתי

פרשת נשא

אבשלום בשערו שהיה יפה תואר ויפה מראה והתגאה בשערו ובסוף לקה בשערו שנתלה שערו על עץ האלה והפרד שרכב עליה המשיך וכך נתלה אבשלום ומת, צדקיהו המלך בענין לקה שהיה עיניים מיוחדות כעין של מלאך שהיה רואה למרחוק והיה רואה בחושך וכשבא ירמיה והוכיחו שיחזור בתשובה אם לא בסוף יבוא מלך אשור וייקח אותו לבבל כשהוא עיוור והוא לא שמע וחפר מנהרה מביתו בירושלים ועד סוף העיר יריחו וכשכבשו הכשדיים את ירושלים אז ברח עם עשרת בניו לתוך המערה וכח ראייתו היה רואה אפילו בחושך ואפילה והלך ובא נצוד נמצא עיניו החזקים היו סיבה לתפיסתו, וכשבא לצאת מן המערה הקב"ה סיבב את העניין שהיו החיילים הכשדיים רודפים אחרי צבי לצוד אותו ונעמד הצבי בפתח המערה ובדיוק בא צדקיהו ועשרת בניו לצאת מן המערה ולקחו אותו לבבל לנבוכדנצר והבנים שלו התחננו לנבוכדנצר שיהרוג אותם ראשונים כדי שלא יראו במות אביהם וצדקיהו התחנן לנבוכדנצר שיהרוג אותו בתחילה שלא יראה במות בניו מה עשה נבוכדנצר שחט בניו תחילה

וחושדים אותי בשוחד שאם היה בעבור השוחד היה צריך לנקר שתי עיניים דעיני חכמים כתיב אבל עכשיו שעקרו את שתי עיני יבואו לחשוד בי שלקחתי שוחד ולכן נענשתי שעקרו את שתי עיני.

לכן אמר שמשון להקב"ה תעזרני עתה לנקום נקמת עיני כדי שיתברר שמה שעיוורו את עיני זה לא גזירה מן השמים והראיה שתיתן לי כח להכותם וזוכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזאת כדי שאני יתנקם בפלשתים בדרך נס ואז כולם ידעו שאפילו שיתעוור הקב"ה היה איתו ועשה לו נס והיכה את פלישתים.

המשה אנשים נבראו מעין דוגמא של מעלה

הגמרא במסכת סוטה (יא ע"א) אומרת חמשה אנשים נבראו מעין דוגמא של מעלה דהיינו שהיה בהם כח מעל הטבע כדוגמת המלאכים וכולן לקו, שמשון בכוחו שאול בצווארו שהיה לו צוואר מיוחד במינו כעין של אדם הראשון ומה היה בסופו תקע חרבו באדמה ונפל עליה ונחתך צווארו ומת,

פרשת נשא

ישראל מידי לוחציהם אולם ברגע הזה ראה והנה שמשון עומד בין שני עמודים עיניו מנקרות ופלשתים רבים שמחים לידו ויצר ליעקב מאד ויתפלל אל ה' לאמר לישועתך ה' אשר תושיע את שמשון אנכי מקווה אנא חזקהו ה' הפעם ותן בו כח לנקום את נקמת עיניו המנוקרות ובנפול עליו הבית אל נא יתערב בפלשתים והכירו אותו הוריו וקברוהו בקבורת אבותיו.

דן ינקום מן הפלשתים נקמת ישראל, ויהיו כל שבטי ישראל עמו. והוא יהיה כמיוחד שבשבטים היינו דוד שבא משבט יהודה. יהי דן נחש עלי דרך שהעמים יפחדו ממנו, והפלשתים יישברו בפניו. וכמו השפיפון. שהוא נחש דק וניתנה רשות לארץ להיבקע לפניו כל זמן שירצה להיעלם בתוכה, ונשיכתו ארסית מאד ואין תרופה לזה, אף דן יהיה שליט בדרך וילך ויהרגו את גיבורי פלשתים הן אלו שילכו ברגל והן אלה שירכבו על הסוס. כי מפחדו ידמה להם שנחש נשך לעקבי סוסיהם ובכך יפלו מעל סוסיהם. ויודע אני שהפלשתים עתידי לנקר עיניו של שמשון לכן אני מבקש לישועתך קויתי ה'. שתעשה אופן להצלתו.

ואחר כך לקח והוציא את עיניו והניחם בתנור ושלח את צדקיהו לבבל והיה צווח צדקיהו בואו וראו כל בני אדם שהיה ירמיה מתנבא עלי לבבל אתה הולך ובבל תמות ובבל עיניך לא יראו ולא הייתי שומע לדבריו ועכשיו הריני הולך לבבל ועיני לא רואות, וזה מה שאמרו חז"ל (אבות ג טז) ומצודה פרוסה על כל החיים כמו דג שנמצא במים אבל הוא נמצא בתוך רשת והדג נראה לו שהוא חופשי ויכול לברוח אבל בשעה שהדייג מרים את הרשת אז רואה הדג שאין לו לאן לברוח, היצר הרע נותן לאדם תחושה אתה נמצא במקום בטוח אל תדאג אב יהודי צריך לדעת שאנחנו נמצאים בתוך מצודה ולכן יהודי תמיד צריך להתחזק בתורה ובמצוות.

כתוב בתורה (בראשית מט, טז-יח) דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור לישועתך קויתי ה'

ויהי כברך יעקב את דן וירא ברוח קדשו והנה מנוח הדני לוקח לו אישה מבנות יהודה, וידע כי תלד העשה הזאת את שמשון הגיבור אשר יחל להושיע את

את מעלתה וכוחה הגדול של ברכת כהנים.

**כשראה הקב"ה שאהרון
הכהן בירך את עם ישראל
אמר לו הקב"ה לאהרון
מכאן ולהבא אהרון וזרעו
יברכו את עם ישראל**

בפרשת השבוע אנחנו נקרא על ברכת כהנים, האמרי אמת מבאר (הובא בליקוטי יהודה נשא ו כג) לאחר שהושלם בניית המשכן והקב"ה הוריד קדושה על המשכן עמד אהרון הכהן וברך את עם ישראל ברכת כהנים, אמר הקב"ה למשה אני לא ביקשתי מאהרון שיברך את עם ישראל אבל הוא בירך אותם על דעת עצמו סימן שיש לו עין טובה שנאמר (משלי כב ט) 'טוב עין הוא יבורך' אל תיקרי יבורך אלא יברך שמי מברך את חברו מי שיש לו עין טובה, וכשראה הקב"ה שאהרון הכהן בירך את עם ישראל אמר לו הקב"ה לאהרון מכאן ולהבא אהרון וזרעו יברכו את עם ישראל בברכה הזאת בכל יום.

ברכת כהנים

וידבר ד' אל משה לאמר, דבר אל אהרון ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם, יברכך ד' וישמרך, יאר ד' פניו אליך ויחנך, ישא ד' פניו אליך וישם לך שלום, ושמך את שמי על בני ישראל ואני אברכם (במדבר ו, כב-כה).

אנחנו מתפללים להקב"ה בכל יום ומבקשים והשב העבודה לדביר ביתך, שיבנה בית המקדש ותחזור עבודת הכהנים בבית המקדש, והיום אין לנו את עבודת הכהנים בבית המקדש, אבל נישאר לנו דבר אחד מעבודת הכהנים בבית המקדש וזה ברכת הכהנים.

מה מעכב את הפורענות? ברכת כהנים

וידוע גודל מעלת ברכת כהנים כמו שאמרו חז"ל בתלמוד ירושלמי (סוף סוטה) מיום שחרב בית המקדש אין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו, ומה מעכב את הפורענות? ברכת כהנים, לומדים אנו מדברי חז"ל אלו

חמישה חומשי תורה. פסוק שלישי יש בו שבעה תיבות ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום כנגד שבעה רקיעים. שהכהנים אומרים מי שבורא שבעה רקיעים הוא יברך אותכם.

ברכה, שמירה, חן וחסד, ושלום

בברכת כהנים יש ארבעה ברכות. הדבר הראשון שיהיה לאדם ברכה במעשה ידיו כמ"ש יברך ה'. ואחר כך שהקב"ה ישמור לו על הברכה, כי ברכה בלי שמירה אז לא שווה כלום, וזה מש"כ וישמרך. אחר כך שבורא עולם ייתן לך חן וחסד, וזה מש"כ ויחנך שייתן לך חן וחסד, ואחר כך שיהיה לך שלום כי זה הכלי שמחזיק את כל הברכות כולם וזה מש"כ וישם לך שלום.

המדרש אומר (במדבר רבה יב ג) על הפסוק "יברכך ד' וישמרך" יברכך - בממון, וישמרך - מן המזיקים, שתהא שמירה עם הברכה. וכן כתוב במשלי (י, כב) "ברכת ה' היא תעשיר - ולא יוסיף עצב עימה".

בשעה שהכהנים מברכים את עם ישראל כל שערי רחמים פתוחים בשמים

ובזמן שהיה בית המקדש קיים היו הכהנים מברכים את ברכת כהנים בשם השם המפורש, והיתה השכינה יורדת ושורה עליהם, השערי אורה לר"י גיקיטיליא (שער י' ספירה והובא בילקוט ראובני נשא) דע לך שבשעה שהכהנים מברכים את עם ישראל, כל שערי רחמים פתוחים בשמים לקבל את התפילות. ולכן יהודי שרוצה שבקשותיו יתקבלו בשמים יתפלל להקב"ה בשעת ברכת כהנים שזה שעת עת רצון.

שלושה אבות, חמישה חומשי תורה ושבעה רקיעים

הרב יצחק קארו בפרו תולדות יצחק (פרשת נשא) אומר שבברכת כהנים יש שלושה פסוקים. בפסוק הראשון יש שלושה תיבות יברכך ה' וישמרך כנגד שלושה אבות אברהם יצחק ויעקב. פסוק שני יש בו חמישה תיבות יאר ה' פניו אליך ויחנך כנגד

פרשת נשא

ברכה ומצרף אליה שמירה וזהו שאמר הקב"ה יברכך- בממון וישמרך- מן המזיקים, וכן כתוב במשלי (י, כב) "ברכת ד' היא תעשיר- ולא יוסיף עצב עימה".

גומל חסדים טובים

ואומר החפץ חיים בתפילת שמונה עשרה אנו אומרים "גומל חסדים טובים" וכי יש חסדים לא טובים? היה מספיק לומר גומל חסדים אם כן מדוע אנו אומרים גומל חסדים טובים?

אלא מבאר החפץ חיים "שגומל חסדים טובים" הכוונה שהתכלית שייצא מהחסד שעשה הקב"ה עם האדם הוא רק טוב וזה שייך רק אצל בורא עולם, כי אצל בשר ודם אפילו שעושה טוב אם חברו אבל יכול להיות שמהחסד והמתנה שנתת נהיה צער ונזק, ולכן אנו אומרים בתפילה גומל חסדים טובים.

נתן להם קמיע שלא תשלוט עליהם עין רעה לכן בתוב יברכך ה' וישמרך

המדרש אומר (תנחומא נשא יז) אמר

אתה שלחת לי דבר שאני חייב לשומרו יומם ולילה, ואני שלחתי לך דבר שהוא שומר אותך יומם ולילה

הברכה השלימה היא ברכה עם שמירה, חכמינו מספרים (בראשית רבה לה ג) על ארטבן, שליט נוכרי ששיגר דורון לנשיא ישראל, רבי יהודה הנשיא. הוא שלח לו מרגלית יקרה, יהלום זוהר. וכמובן, ציפה לתשורת גומלין.

שלח לו רבי יהודה הנשיא מזוזה. שאל ארטבן כשהוא פגוע: "אני שלחתי לך אבן טובה ששווה מיליונים, ואתה החזרת לי מזוזה ששוויה זוז אחד? היכן היחס?"

ענה לו רבנו הקדוש: "אתה שלחת לי דבר שאני חייב לשומרו יומם ולילה, ואני שלחתי לך דבר שהוא שומר אותך יומם ולילה".

ברכה עם שמירה

שלא כמידת הקב"ה מידת בשר ודם, מלך בשר ודם אף על פי שנתן מתנה גדולה לאוהבו אין המלך יכול לשמור כל הזמן שלא יגנבו את אותו מתנה שנתן, אבל הקב"ה אינו כן אלא נותן

פרשת נשא

מלהתקיים. אבל בשעת ברכת כהנים אין כח לשטן לקטרג, ולכן מה שמתפלל בשעת ברכת כהנים, יש כח גדול שהתפילה תתקבל.

ויש רמז לזה ש'ושמו את שמי', שזה שם השם שהוא אדנות=65, בני ישראל=603, ואני=61 סה"כ=729 קרע שטן =729, לרמוז לנו שלפעמים אדם בא לצדיק והברכה לא התקיימה כי השטן מקטרג עליו אבל ברכת כהנים אין רשות לשטן לקטרג.

ברכת כהנים זה כמו לקבל ברכה מפי נביא

בספר שבט מוסר מרבי אליהו הכהן כותב שברכת כהנים זה כמו לקבל ברכה מפי נביא, אצל הנביאים נאמר כה אמר ה' ובברכת כהנים נאמר כה תברכו' ולכן כששומע ברכת כהנים זה כמו ששומע ברכה מאליהו הנביא ומאלישע הנביא.

פתיחת ההיכל וזאת התורה וברכת כהנים

רבי שמשון מאוסטרופלי כותב (הביאו רבי חיים ליברזון מברדיטשוב נכד

רבי יהושע, משל למלך שעשה סעודה גדולה לכבוד האירוסין של ביתו, ושלט עליה עין הרע. שהגיע זמן החתונה עשה המלך סעודה בצנעא, כדי שלא ישלוט עליה עין הרע ונתן לה קמיע לשמירה.

כך הקב"ה בהתחלה נתן את התורה לעם ישראל, במעמד הר סיני בפומבי במעמד גדול ומפורסם, ומתוך ששלט עליהם עין הרע בסוף. נשתברו לוחות הברית בחטא העגל, ואחר כך כדי שיתכפר עליהם חטא העגל, ציווה הקב"ה שיבנו את המשכן, (שמות כה ח) 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', ולפני שבא הקב"ה להשרות את השכינה במשכן, נתן להם קמיע שלא תשלוט עליהם עין רעה, לכן כתוב יברכך ה' וישמרך.

בברכת כהנים אין כח לשטן לקטרג

וכותב רבינו הקדוש החתם סופר, שלפעמים אדם הולך לצדיק גדול כדי לקבל ברכה, ורואה שהברכה לא מתקיימת, כי בגלל שהעבירות שאדם נכשל, הם מעכבים את הברכה

שישים גיבורים סביב לה

בברכת כהנים יש שישים אותיות כתוב בשיר השירים (ג ז) 'הנה מיטתו של לשלמה שישים גיבורים סביב לה מגיבורי ישראל כולם אחוזי חרב מלומדי מלחמה איש חרבו כל ירכו מפחד בלילות', ואומר המדרש (שיר השירים רבה ג יא) מה הפירוש שישים גיבורים סביב לה שכל השישים אותיות של ברכת הכהנים היה חקוק סביב מיטתו של שלמה המלך.

וז"ל המדרש 'שישים גיבורים סביב לה, רבי ביבי בשם רבי אלעזר ברבי יוסי פתר קרייה בברכת כהנים... שישים גיבורים אלו ס' אותיות שבברכת כהנים, מגיבורי ישראל, שהם מגברין את ישראל, כולם אחוזי חרב, אמר רבי עזריה דברים מבורכים בגבורה, מלומדי מלחמה, שהם נלחמים בכל מיני פורעניות שיש בעולם, איש חרבו על ירכו, שאפילו אדם רואה בחלומו חרב מחתכת בירכו מה יעשה, ילך לבית הכנסת ויקרא קריאת שמע, ויתפלל תפלתו וישמע ברכת כהנים ויענה אחריהם אמן, ואין דבר רע

רבינו שמשון מאוסטרופליא בספרו ארץ החיים אות תיח) יש שלושה זמנים שהם של עת רצון שמה שמבקש מתקבל, בשעת פתיחת ההיכל, בזמן שמצביעים באצבע וזאת התורה, ובשעת ברכת כהנים.

וכותב רבי שמשון מאוסטרופלי סגולה שיבקש מהכהן שבשעה שאומר המילה שלום יחשוב את שם החולה וזה סגולה לרפואה.

הקב"ה מקפץ ומדלג בכל יום מבית כנסת לבית כנסת בשעת ברכת כהנים

אומר המדרש (במדבר רבה יא ב) על הפסוק (שיר השירים ב ט) 'דומה דודי לצבי או לעופר האיילים', מה צבי מקפץ ומדלג ממקום למקום, מבקעה לבקעה, ומהר להר, כך הקב"ה מקפץ ומדלג בכל יום, מבית כנסת לבית כנסת בשעת ברכת כהנים. הנה זה עומד אחר כותלנו משגיח מן החלונות מציץ מן הרחקים מבין אצבעותיהם של הכהנים שם שורה הקב"ה לברך את עם ישראל.

מזיקו'.

לאורחים, לאלה שהיו להם כוסות גדולים מזג הרבה, ולאלה שהיו להם כוסות קטנים, מזג קצת.

קם הבן של המלך ושאל את אביו, מדוע לאלו מזגת הרבה יין ולאלו מזגת קצת?

אמר לו המלך לכל אחד מזגתי לפי גודל הכלי שהיה לו, לאלו שהיה להם כוסות גדולים מזגתי הרבה ולאלו שהיה להם כוסות קטנים מזגתי קצת.

כך אומרים חז"ל גם הטובה שמגיע לאדם מאת הקב"ה תלוי הדבר בגודל הכלי קיבול שאדם מכין, אם מכין כלי קיבול גדול זוכה לברכה גדולה וכן להיפך ח"ו, וכך אמר דוד המלך בספר תהלים (פא יא) "הרחב פיך ואמלהו" כמידת רוחב הפה יהא גם המילוי.

הנה עין ה' אל יראיו אל המייחלים להסדו

ומהו הכלי קיבול? ומהו ההכנה?

אומרים חז"ל נאמר בתהלים (לג יח) "הנה עין ה' אל יראיו אל המייחלים לחסדו" הקב"ה מצפה שבני אדם ייחלו

**ככל שיכין ויכשיר את עצמו
כך יגדל שפע הברכה לה
יזכה**

בסוף ברכת כהנים נאמר (במדבר ו כז) "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם", נתבאר בפסוק שהתפקיד של הכהנים לשים את שמו של הקב"ה על בני ישראל, ולכאורה צריך להבין מהי שימת שם ה'?

**לאלו שהיה להם כוסות
גדולים מזגתי הרבה ולאלו
שהיה להם כוסות קטנים
מזגתי קצת**

אלא מבאר בעל העקידת יצחק ע"פ מה שחז"ל שאומרים, כדי שתחול על יהודי ברכת ה', עליו להכין עצמו לכך, וככל שיכין ויכשיר את עצמו, כך יגדל שפע הברכה לה יזכה, משל למלך שבאו אליו אורחים, ועשה להם המלך סעודה, ולחלק מן האורחים, היו גביעים גדולים, ולחלק מן האורחים, היו גביעים קטנים. ומזג המלך יין

פרשת נשא

בורא עולם, גם הקב"ה שרואה שעם ישראל תולה ביטחוננו בבורא עולם הוא מקיים בהם "ואני אברכם".

הכהנים היו מיוחדים במידת הבטחון בהשי"ת

אולם יש להעיר, מאחר שמבואר מדבריו דלא היה לכהנים בעצמם שום כח לברך את ישראל, רק הם מסייעים לעורר את כלל ישראל במידת האמונה והבטחון בהשי"ת וע"י זה זכו כלל ישראל לברכה, א"כ אמאי הוטלה המצווה לברך את ישראל דווקא על הכהנים, הרי כל תלמיד חכם, או צדיק, שיש ביכולתו לעורר את בני ישראל לבטוח בהשי"ת, יהא יכול לקיים המצווה לברך את ישראל בברכת "יברכך ה' וישמרך וגו'" שהרי אין הברכה כלל מאת הכהנים בעצמם. והנראה לומר, דהנה הכהנים היו מיוחדים במידת הבטחון בהשי"ת, וע"כ התורה הקדושה צוותה דווקא שהכהנים יברכו את ישראל ויעזרו להם להיות מן הבוטחים בהשי"ת. שהרי הכהנים לא זכו לנחלת הארץ, ולא היו עובדים להשיג פרנסתם, וע"כ

לחסדו, וידעו כי הוא מקור הברכה, ורק הבורא עולם הוא זה שנותן את החיים את הבריאות ואת הפרנסה, ומי שמייחל לחסדו של הקב"ה, זוכה שיעין ה' מביטה עליו ושומרת עליו ונותן לו הקב"ה כל משאלותיו

תפקיד הכהנים הוא ללמד את עם ישראל שידעו ויאמינו שכל הברכה הבאה לאדם זה רק מאיתו יתברך

ואומר בעל העקדת יצחק, שתפקיד הכהנים הוא ללמד את עם ישראל, שידעו ויאמינו שכל הברכה הבאה לאדם, זה רק מאיתו יתברך. ולכן מדגישים הכהנים בברכת כהנים, בכל פסוק את שמו של הקב"ה, שאומרים "יברכך ה' וישמרך". יאר ה' פניו אליך. ישא ה' פניו אליך. הכהנים חוזרים ומדגישים בכל ברכת כהנים, כי סיפוק כל צרכינו וכל ברכותינו, נתון בידי הקב"ה. וזה הפירוש "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם", לשים את שמו של הקב"ה בליבו של כל יהודי, וכאשר כל יהודי יודע שכל הברכה וכל ההצלחה שאדם מצליח זה רק מאת

- וביארו המפרשים, שברכה זו הוא שזוכה לפרנסה ועשירות במיעוט השתדלות, בלי שום עצב! מדהים מאוד!....

אמר הקב"ה כדי שהברכה תגיע מן השמים צריך לעשות איזה פעולה בארץ

סיפר רבי צבי הירש מרמינוב שהיה השמש של רבי מנחם מנדל מרמינוב שערב שבת אחת לא היה נימצא בבית שום דבר, לא בשר ולא דגים ולא ירקות ולא היה כסף לקנות שום דבר לכבוד שבת קודש ובא רבי צבי הירש וסיפר לרבי מנחם מנדל מרמינוב שהבית ריק שאל אותו הצדיק ועצים יש בבית? אמר לו כן א"ל אז תדליק את התנור עם העצים והלך והדליק את התנור עם העצים ואחר כך שאל את הרבי עכשיו מה לעשות א"ל תיקח סיר ותמלא אותו במים ותשים על האש ועשה כדבריו עד שנגמרו המים מהחום של האש ואז אמר לו הצדיק שוב פעם תמלא את הסיר במים ותשים על האש וכך כמה פעמים וסמוך לכניסת שבת הגיע איזה יהודי

היו צריכים להיות בוטחים בהשי"ת באמת שהוא יתברך יפרנסם.

איש אמונות רב ברכות

כתיב במשלי (כח כ) "איש אמונות רב ברכות", הרי כל הנ"ל מפורש בקרא, דמי זוכה לברכה - זה שהוא מאמין ובוטח בה'.

ועי' במה שפי' האלשיך ז"ל, "איש אמונות - שאינו בוטח שבעבודת האדמה אשר יעשה כראוי, תוציא צמחה כראוי ברבוי על ידי השתדלותו, רק שם כל בטחונו בקונו יתברך אומר בליבו שכל חריצותו כאין, רק שמאמין בה' ישלח ברכה במעשה ידיו שזהו ענין אמונות, על דרך מה שקראו רז"ל (שבת לא א) לסדר זרעים אמונת מטעם זה, ההוא לא בלבד ישבע לחם כי אם גם יהיה רב ברכות", עכ"ל.

ומהו הברכה לה זוכה המאמין בהשי"ת? כתיב במשלי (י, כב), "ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עצב עמה". מי שמאמין בהשי"ת, הרי הוא זוכה לברכת ה' - וזוכה לעשירות! וזוכה גם לסיפא דקרא "ולא יוסף עצב עמה"

פרשת נשא

וכל מה שמצליח הוא אומר הברכה היא מבורא עולם אז זוכה האדם שהקב"ה משפיע עליו ברכה גדולה מן השמים וזה היה תפקיד הכהנים בבית המקדש בכל פסוק מברכת כהנים מוזכר שם השם. יברך מי יברך? ה', וישמרך. יאר, מי יאר לך? יאר ה' פניו אליך ויחנך. ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום, התפקיד של הכהנים היה להחדיר בעם ישראל שהקב"ה הוא מקור הברכות ומתי שיהודי מאמין שהקב"ה הוא מקור השפע הוא מקור הברכות אז מיד זוכה לברכה.

לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום

ברכת כהנים מסתיימת בברכת "וישם לך שלום" כמו שאומרת המשנה במסכת עוקצין (ג יב) לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום! השלום אינו רק ברכה אלא הוא כלי שמחזיק את כל הברכות.

"ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום", משה רבנו מצווה את אהרון לברך את בני ישראל, ומסיים במלים: "וישם לך שלום", ללמדך שהעיקר - הוא השלום.

עשיר מעיירה רחוקה והיה צריך איזה ישועה מהצדיק ובא לעשות שבת אצל הצדיק והביא איתו בשר ודגים וירקות הכל בשפע ואז שאל רבי צבי הירש את הרבי מרמינוב רבי אם ראית את כל זה למה הטרחת אותי להדליק עצים ולהשים סיר עם מים על האש? אמר לו הרבי מרמינוב שהכל כבר היה מוכן מן השמים אלא שהקב"ה מבקש שנעשה איזה פעולה כאן בארץ ואז הברכה תגיע מן השמים, וזה ענין ברכת הכהנים הרי אם הקב"ה הוא המברך אז למה ציווה לכהנים לברך אלא אמר הקב"ה כדי שהברכה תגיע מן השמים צריך לעשות איזה פעולה בארץ ולכן הכהנים צריכים להוציא בשפתיים שלהם את הנוסח של ברכת כהנים ורק אז הקב"ה מברך את ישראל

ישם השם שגור בפיו שכל דבר שאדם עושה הוא אומר בעז"ה אי"ה

רבתינו ז"ל אומרים שמתי האדם זוכה שהקב"ה משפיע עליו שפע של ברכה מתי ששם השם שגור בפיו שכל דבר שאדם עושה הוא אומר בעז"ה אי"ה

פרשת נשא

מה עשה הקב"ה, מסרה ביד הכהנים המקודשים מפתחות העולם והרחמים, ואמר להם כל זמן שאתם באים לברך את ישראל פתחו שערי רצון, כדי שיתעוררו רחמים העליונים, ונפתחו שערי החסד והרצון והרחמים גדולים ויהיו כל העולמות בשעה שאתם מברכים את ישראל תברכו אותם בחפץ וברצון ובחסד וברחמים, ולא יהיה שום מעכב ומקטרג על הברכה, שהרי כששערי רחמים נפתחים ופנים עליונים מאירים בפני תחתונים, באותה שעה אין כח במקטרג ולא בבעלי הדין למעלה לעורר הדין ולא עונש ולא לקטרג שהרי כל העולמות אחוזים כלם בברכה ובשלימות.

הקב"ה מקדים את הברכה לפני שעשני לכבודו איזה דבר

ולאחר ברכת כהנים אנו קוראים על הקמת המשכן כמו שנאמר (במדבר ז א) "ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן".

ושואלים חז"ל מדוע הסמיכה התורה

ואף האדם העשיר בהרבה נכסים אם אין לו שלום בביתו, הרי אין בידו מאומה. כי אם אין שלום, ברכה מניין. וכדברי חז"ל: "לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל, אלא - השלום, שנאמר: "ה' עוז לעמו ייתן ה' יברך את עמו בשלום. והנה אהרון הכהן, אשר לו נאה ולו יאה השלום,, וכמו שאמרו חז"ל "הוי מתלמידיו של אהרון: אוהב שלום, ורודף שלום", שאותו ציווה הקב"ה, לברך את בני ישראל בברכת השלום.

מסרה ביד הכהנים המקודשים מפתחות העולם והרחמים, ואמר להם כל זמן שאתם באים לברך את ישראל פתחו שערי רצון

מרוב רחמי השי"ת על ישראל לכן צווה לכהנים המקודשים לברכם, ולפי שלא יהיו ישראל הגונים לקבל אותה ברכה שמא יהיו מלוכלכים בכל מיני חטא ועוון, שמא חס ושלום יקטרגו עליהם בעלי הדין הקשים ויאמרו שאין ישראל ראויים לאותה ברכה מאחר שיש בהם חטא ועוון המעכבות את הברכה,

פרשת נשא

ברכת כהנים

חז"ל תיקנו לנו לברך בכל בוקר ברכות התורה ומיד אחרי ברכת התורה תיקנו לנו חז"ל לומר את ברכת כהנים ולכאורה למה תיקנו לנו אחרי ברכות התורה לומר דווקא את ברכת כהנים?

כדי לבקש מהקב"ה רבש"ע תן לנו ברכה בגשמיות שלא יחסר לנו שום דבר כדי שנוכל ללמוד תורה

אלא אומר הבית ישראל מגור שכדי לזכות ללמוד תורה צריך שלא יהיה חוסר בגשמיות כי אם יש לאדם חוסר בגשמיות לא יוכל ללמוד תורה אלא יהיה טרוד לדאוג לפרנסה ולשאר עניינים אבל אם לא יהיה לו חוסר בגשמיות אז יוכל ללמוד תורה בנחת, ולכן תיקנו חז"ל שמיד אחרי ברכות התורה לומר את הפסוקים של ברכת כהנים כדי לבקש מהקב"ה רבש"ע תן לנו ברכה בגשמיות שלא יחסר לנו שום דבר כדי שנוכל ללמוד תורה.

פרשת ברכת כהנים לאהרן
הג מתן תורה

את ברכת כהנים להקמת המשכן?

אלא אומר המדרש שלא כמידת הקב"ה מידת מלך בשר ודם, מלך בשר ודם כשנכנס במדינה ורק לאחר שכל בני אותה מדינה ושריה מקלסין את המלך ומכבדין את המלך אז שהמלך רואה כך עושה המלך לבני אותה מדינה כל צורכיהן וכל מה שמבקשים מהמלך ועושה להם נחת רוח במדינה, אבל הקב"ה אינו כן עד שלא עשו ישראל את המשכן נתן להם הקב"ה את הברכות שנאמר (במדבר ו כד) "יברכך ד' וישמרך" ואחרי כן נאמר (במדבר ז א) "ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן".

לברך את עמו ישראל
באהבה

הבן איש חי אומר מתי הברכה מתקיימת שמברך גם בפה וגם בלב אהבה בגמטריא 13 פעמיים 13 זה 26 שמתי הברכה חלה, מתי שמברך גם בפה וגם בלב.

למה תיקנו לנו אחרי ברכות
התורה לומר דווקא את

פרשת נשא

אומרים חז"ל (מכות י א) בזכות שהיו לומדים תורה בירושלים היו מנצחים במלחמה,

וכן דוד המלך אומר (תהלים כז ג) "אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח", מהי "זאת"? (במדבר יט יד) "זאת התורה אדם כי ימות באהל", דבזכות התורה עומדים אנו במלחמה, תורתנו הקדושה היא המגינה עלינו בשעת צרה וצוקה.

מסופר שבאוסטריה לפני מאה וחמישים שנה היו זמנים שליהודים היה אסור לעשות מסחר בכל דבר ואחרי כמה עשרות שנים העניק מלך אוסטריה שיווי זכויות לתושבי המדינה היהודים ושיכולים לסחור בכל דבר וכל היהודים שמחו שמחה גדולה וכשבאו וסיפרו את הדבר להרב הקדוש החתם סופר זיע"א הוא התחיל לבכות אמרו רבינו למה אתה בוכה אתה צריך לשמוח ביטלו מהיהודים את הגזירה שהיתה עליהם ומעכשיו יהיה הרווחה ליהודים, אסף החתם סופר את כל היהודים ואמר להם

בכל שנה קוראים פרשת נשא אחרי חג השבועות, בפרשת נשא נאמר בה את ברכת כהנים ולמה אחרי מתן תורה קוראים את ברכת הכהנים?

ולפי זה אפשר לומר שלכן מיד אחרי חג השבועות אנחנו קוראים בתורה על ברכת כהנים כי בחג השבועות קיבלנו את התורה מחדש ואנחנו אומרים להקב"ה ריבוננו של עולם כדי שנוכל ללמוד תורה תן לנו פרנסה בשפע וכך נוכל ללמוד תורה ולכן מיד אחרי חג השבועות קוראים בתורה על ברכת כהנים ששם מוזכר כל הברכות הטובות.

ככל שיתרבה לימוד תורה כך התרבה השמירה על עם ישראל

נמצאים אנחנו בזמן מלחמה זמן שאויבי ישראל מנסים להזיק לעם ישראל כמו שאומר דוד המלך בתהלים (פג ה) "אמרו לכו ונכחידם מגוי ולא ייזכר שם ישראל עוד"

דוד המלך אומר תהלים (קכב ב) 'עומדות היו רגלינו פשעֵיך ירושלים:

פרשת נשא

אנחנו משפצים לך את החדר? אמר להם השר כל זמן שהייתי בבור בחושך ידעתי שהישועה קרובה ועוד מעט אני יוצא מכאן ועכשיו שאני רואה שבאתם לכאן לתקן ולסדר את המקום שאני נמצא בו זה סימן שנגזר עלי לשבת כאן עוד זמן ארוך.

ואמר החתם סופר הגמ' אומרת בסנהדרין (צח א) אם ראית דור שצרות באות עליו חכה לו... דע שהישועה קרובה לבוא ועכשיו שנתנו ליהודים זכות של אזרח ונותנים לנו זכויות לעשות מסחר "ומתקנים לנו את הבית כלא" זה סימן שלא הגיע הקץ לא הגיע זמן הישועה ולכן אני בוכה.... וודאי אנחנו רואים שבדור שלנו יש כל כך הרבה צרות לעם ישראל זה סימן שהגאולה בפתח זה סימן שמלך המשיח עומד בפתח... כמו שהגמ' אומרת בסנהדרין אם ראית דור שצרות באות עליו חכה לו...

אספר לכם מעשה היה איזה מלך שלקח את אחד מאוהביו ומינה אותו להיות שר האוצר על המדינה ואחר כמה שנים תפסו את אותו שר שגנב זהב וכסף מכספי המלוכה ונתחייב מיתה אלא שהמלך מרוב אהבתו אליו ומרוב שהיה המלך טוב ריחם עליו המלך וביטל מעליו גזירת מות וגזר עליו שייקחהו לבית האסורים לזמן בלתי קצוב ולפני שלקחהו אמר לו המלך שלא ידאג כי עוד כמה זמן ידאג לשחררו מבית האסורים, לקחו את אותו שר ושמו אותו בבור עמוק וחשוך והיה אותו שר כל יום מחכה ומצפה מתי כבר יגיע הזמן שהמלך יוציאו מבית האסורים וכל יום היה תולה תקוה אולי היום המלך יוציאו מהבור אחרי כמה זמן באו כמה מעבדי המלך וחשב אותו שר שכנראה עכשיו הגיע זמנו לצאת מבית האסורים וכשנכסו אליו עבדי המלך אמרו המלך שלח אותנו לעשות לך חלון בחדר ולצבוע לך את החדר כדי להקל עליך מששמע השר את הדברים התחיל לבכות אמרו לו למה אתה בוכה אתה צריך לשמוח עד היום לא היה לך חלון ועכשיו

מוסדות התורה והחסד **בית מאיר**

השיעור השבועי

מפי מורנו ורבנו האדמו"ר

הרב
שמואל שמעון טולידאנו
שליט"א

שיתקיים בעזרת ה' יתברך
במוסדות התורה והחסד בית מאיר
רחוב העצמאות 39 רובע סיטי אשדוד

ביום שלישי י"ד סיוון 25.5.21
בשעה 20:45 בדיוק

לקבלת שיעורי הרב: 058-4150707